

ZÁPAS O DUŠI 131

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

**ZIMA 2017
ROČNÍK 28**

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

**Z čího lůna vyšel led?
Kdo rodí nebeské jíní?
Vody tuhnou na kámen,
zamrzá hladina propastné tůně.**

(Jób 38, 29-30)

OBSAH

Ještě je naděje	2
Příkázání Nové smlouvy	3
Dvě úskalí symbolu	5
Pekelný evangelista	7
Rada pro nového staršího	12
Proč je výkladové kázání moci pastorační služby II.	16
Užívání titulů	20
Non Solus Christus	24
Předělává papež František katolickou církev na protestantskou?	27
Dopis čtenáře – Křesťan a společné vlastnictví	29
Boží záměr s majetkem I.	32
Dílo Boží trojice v oslavení	39
Soustředěnost na člověka deformuje Písmo	45

NA ÚVOD

JEŠTĚ JE NADĚJE

– jk –

♦ *Královo srdce je v Hospodinových rukou jako vodní toky; nakloní je, kam se mu zlíbí. (Př 21,1)*

Když se díváme na chvástání politiků, vidíme aféry a marné až samolibé sliby, máme často chuť rezignovat a odvrátit se od společnosti, ve které žijeme. Bůh nám ale ve svém Slově říká, že je tady naděje.

Jako Boží lid víme, že politici, ať již se tak možná cítí či to tak vypadá, nejsou těmi, kdo mají a budou mít poslední slovo. Je to náš Pán, kdo má a bude mít poslední slovo. Události jsou cele v Jeho rukou. Skrze ně nás volá k těsnému obcenství se sebou samotným. Jako křesťané vidíme naději. Není to jenom naděje nebeská, nový řád, tedy nová země a nové nebe, k nimž naše naděje směřuje na prvním místě. Je to také Boží vláda na této zemi, v naší republice, v Evropě i ve světě. Bůh nakloní královo srdce, kam se mu zlíbí. A není nikdo, kdo by mu v tom mohl zabránit, kdo by ho v tom mohl omezit nebo mu v tom účinně vzdorovat.

Toto je místo křesťanské jistoty a radosti. Všechno se děje podle Boží vůle a všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha (Ř 8,28). V této důvěře můžeme žít s nadějí. S touto důvěrou můžeme šířit naději evangelia dál, k dalším lidem a předávat tuto dobrou zprávu o naprosto svrchované Boží vládě a o záchraně člověka skrze našeho Pána Ježíše Krista.

Chci vás povzbudit, abyste v této době, která je stále temnější, vytrvali v naději,

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek Reformace.cz,
Hošťálkova 1C, 169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jaroslav Kernal
Redakční rada: Daniel Adamovský, Rado-
van Hynek, Petr Papež, Julie Petrecká, Klára
Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá, Jan Suchý
Číslo 131 vyšlo 25. 1. 2016,
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na titulní straně: Jaroslav Kernal
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o., Lýskova
1594/33, 155 00 Praha 13 – Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

ketou máme v Pánu Ježíši Kristu a šířili tuto naději k dalším lidem. K těm, kteří už možná žádnou naději nevidí a tak rezignovali, k těm, kdo jsou temnotou ubiti a uzavřeli se do sebe, k těm, kteří nevěří již nikomu a ničemu, k těm...

◆ ... abyste byli bezúhonní a ryzí, Boží děti bez poskvrny uprostřed pokolení pokřiveného a zvráceného. V něm sviťte jako hvězdy, které osvěcují svět, držte se slova života! (Fp 2,15–16)

BÁZEŇ BOŽÍ

PŘIKÁZÁNÍ NOVÉ SMLOUVY

Ian Hamilton

◆ *Ke všem lidem mějte úctu, bratrstvo milujte, Boha se bojte, krále ctěte.*
(1Pt 2,17)

Většina vás, kteří čtou tato slova, má nějakou představu o tom, co to znamená „mít úctu“, „milovat bratrsky“ a „uctívat krále“. Ale kolik z vás ví, co to znamená „bát se Hospodina“? Nejde o abstraktní ani tajemnou otázku. Musíme vědět, co to znamená mít bázeň před Bohem přinejmenším ze dvou důvodů. Za prvé: „Počátek poznání je bázeň před Hospodinem...“ (Př 1,7); za druhé: „Hospodin má zalíbení v těch, kdo se ho bojí“ (Ž 147,11). Pokud nechápete alespoň do jisté míry, co to znamená bát se Boha, vaše znalost Boha je ochuzena a Bůh z vás nemá potěšení.

Během uplynulých přibližně čtyřiceti let nebylo mezi evangelikálními křesťany zvykem číst knihy ani poslouchat kázání věnovaná bázni Boží. To je smutná a překvapující skutečnost. Je to překvapující, protože Nový zákon říká, že svatost a posvěcení může být dovršeno v „bázni Boží“ (2K 7,1) a každý křesťan je povolán, aby byl svatý, jako sám Bůh je svatý: „... jako je svatý ten, který vás po-

volal, buďte i vy svatí v celém způsobu života“ (1Pt 1,15) a v listu Židům čteme: „Usilujte o pokoj se všemi a o svatost, bez níž nikdo nespátří Pána“ (12,14). A je to smutné, protože absence strachu z Boha v životě církve vedla k obrovskému ochuzení v oblasti kvality uctívání v církvi a úpadku morálního charakteru vyznávajících evangelikálů. Jestliže jedním z charakteristických znaků uctívání podle Nové smlouvy je, že máme uctívat Boha „s bázní a úctou“ (Žd 12,28–29), potřebujeme vidět Boží bázeň v životě, uctívání, svědectví a službě církve.

V celé Bibli jsou věřící opakovaně označováni jako ti, kdo se bojí Boha. Jedno ze zaslíbení Nové smlouvy zní: „Do jejich srdcí dám bázeň přede mnou, aby ode mne neodstupovali“ (Jer 32,40). Nemusím říkat, že tento strach z Boha nemá nic společného s ustrašeností, kdy se vyděšeně krčíme a nejsme si jisti svým postavením vůči Bohu. Bůh je náš Otec v Kristu a miluje svůj lid odvěkou láskou (Jer 31,3). Raduje se ze svého lidu s hlasitým zpěvem (Sof 3,17). A nejen to. „On neušetřil svého vlastního Syna, ale za nás za všechny jej vydal; jak by nám spolu

s ním nedaroval všechno?“ (Ř 8,32). To poslední, co si Bůh přeje, je, aby se lidé vykoupení Jeho krví, krčili v nejistotě. Bát se Boha neznamena zapomenout na veškerou radost a prožívat při bohoslužbách paralyzující otupělost a pohřební atmosféru. Křesťanské uctívání má být plné radostného chvění, které povzbuzuje srdce a mysl. Jak jinak by to mělo být, když uctíváme svatou Trojici plnou slávy, Boha, který je „velkolepý ve svatosti, hrozný v chvályhodných skutcích, konající divy?“ (Ex 15,11).

Podívejme se tedy na to, co znamená bát se Boha. Velmi zjednodušeně se dá říci, že to znamená žít v bázni a strachu před Hospodinem a uctívat jej jako Boha (Žd 12,28): „Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou.“ V každodenním životě to znamená, že milujeme to, co miluje On, a nenávidíme to, co nenávidí On. Oceňujeme, co je v Jeho očích správné, abychom mohli uslyšet: „Správně, služebníku dobrý a věrný“, což si ceníme nad každé uznání a pochvalu tohoto světa. Hlavní cíl vašeho života je Jeho sláva.

Bible je plná příkladů a ilustrací mužů a žen, kteří se báli Boha. Abraham byl bohobojný, když poslechl Boží příkaz, aby opustil svou rodinu, přátele a kulturu a šel do země, o které nic nevěděl. Mojžíš se bál Boha, když uposlechl Jeho příkaz, aby se vrátil do Egypta a řekl nejmocnějšímu muži na zemi – Bůh řekl: „Nech můj lid jít.“ Gedeon byl bohobojný, když se na Boží příkaz postavil proti obrovské armádě s pouhými 300 muži. David byl bohoboj-

ný, když se utkal s obrem Goliášem, který se stavěl proti Bohu. Daniel se svými druhy Chananjášem, Míšaelem a Azarjášem se nepodřídili pohanským praktikám běžným v Babylonu, přestože jejich konání mohlo znamenat rozsudek smrti vyhlášený Nebúkadnesarem, babylonským králem. Jeremiáš byl bohobojný, když se postavil tváří v tvář pokrytectví Božího lidu a jeho duchovních pastýřů, i když riskoval vlastní život. Pavel byl bohobojný, když začal hovořit o spravedlnosti, zdrženlivosti a budoucím soudu, Félix pocítil úzkost a řekl: „Pro dnešek můžeš jít, až budu mít čas, dám si tě zase zavolat“ (Sk 24,25). Především náš Pán Ježíš Kristus byl bohobojný (Fp 2,8), když se ponížil, aby v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. On převyšuje všechny ostatní, je dokonalým ztělesněním toho, co to znamená „bát se Boha“ – konal vůli svého Otce, s láskou, a to i přesto, že poslušnost Ho stála vše.

Bázeň před Hospodinem je hnací silou našeho srdce. Na prvním místě nevede muže a ženy k bázni skutečnost, že Bůh má absolutní právo na náš život, i když ho samozřejmě má. Boha se bojí nade vše proto, že *On je miluje a oni milují Jeho*. Že nás Bůh miluje je zázrak všech zázraků. On je třikrát svatý. Jeho zrak je příliš čistý, než aby se díval na hřích. A přece „tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna“, aby se stal smírnou obětí za naše hříchy. V tom je láska, „ne že my jsme si zamilovali Boha, ale že On si zamiloval nás a poslal svého Syna jako obět smíření za naše hříchy“ (1J 4,10). Boží láska byla vyлита do našich srdcí skrze Ducha svatého (Ř 5,5): „A naděje neklame, neboť Boží lás-

ka je vylita do našich srdcí skrze Ducha svatého, který nám byl dán.“ Teprve potom se opravdu začneme bát Boha, mít Ho v úctě a žasnout (Žd 12,28): „Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou.“

Bázeň před Hospodinem a láska k Bohu jsou neoddělitelně spjaty. Láska, která Boha nerespektuje jako Boha a nežije tak, že radostně a ochotně poslouchá Jeho královská přikázání, není pravá láska. V Janovi 14,15 je psáno: „Milujete-li mne, budete zachovávat má přikázání“. Bázeň Boží, která nezaplavuje srdce láskou k Bohu, není ta bázeň z Boha, o které Bible říká, že je jedním z charakteristických znaků opravdového věřícího.

Lépe řečeno, strach z Boha je plod evangelia. To se stane jen tehdy, když přijdeme, nebo lépe, jsme přivedeni, abychom přijali Pána Ježíše Krista jako svého Spasitele a Pána. Teprve potom začneme dávat Bohu úctu a respekt, který Mu náleží. Jak jinak by omilostněný hříšník, adoptované Boží dítě mohlo reagovat na Boží spásnou, ospravedlňující a posvěcující milost?

„Bojte se Boha.“ On je hoden vaší bázně, vaší milující a vděčné chvály a uctivé poslušnosti.

Bojte se ho, vy svatí, a pak se nebudete bát nikoho a ničeho jiného;

ať je Jeho služba vašim potěšením,
vaše touhy Jeho péčí.

Z časopisu Banner of Truth č. 637, říjen 2016, použito se svolením.

Překlad Klara Steiger.

DVĚ ÚSKALÍ SYMBOLU

Radovan Hynek

Při četbě Bible občas narazíme na pasáže, které nás zarážejí a které bychom snad dokonce raději zametli pod koberec naší mysli. To ovšem není moc poctivý přístup, a tak soudím, že bychom se neměli vzdát pokusů správně je pochopit i za cenu zvýšeného rizika, že při výkladu můžeme chybovat. Jedno z takových míst je pro mě následující text:

◆ *Vešli Boží schránu na novém povozu z domu Abínádabova. Povez řídili Uza a Achjó. David a celý Izrael bujaře křepčili před Bohem a zpívali za doprovodu citer, harf, bubínků, cimbálů a pozounů. Když přišli ke Kídonovu humnu, napřáhl Uza ruku, aby uchopil*

schránu, protože spřežení vybočilo z cesty. Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem a zabil ho, protože napřáhl ruku na schránu. Zemřel tam před Bohem. Též David vzplanul, že se Hospodin prudce obořil na Uzu, a proto nazval to místo Peres-uza (to je Uzovo zbořenisko); jmenuje se tak dodnes. V onen den pojala Davida bázeň před Bohem. Řekl: „Jak bych mohl vnést Boží schránu až k sobě?“ (1Pa 13,7–12)

Fakt, že Hospodin zabil Uzu za prohřešek, který se z našeho hlediska nemusí jevit jako tak vážný, nenechal, jak se zdá v první chvíli, chladného ani Davida. Následně ovšem událost vyvolala v Davidovi bázeň

před Bohem (nikoliv před schránou), což byl ovšem žádoucí účinek. Trochu více světla na tuto událost vrhá jiný text, kde se konstatuje, že Bůh Uzu zabil pro neúctu:

◆ *Hospodin vzplanul proti Uzovi hněvem. Bůh ho tam pro neúctu zabil a on tam při Boží schráně zemřel. (2Sa 5,7)*

Důvod Uzovy smrti nebyl z výše zmíněného oddílu z 1. Paralipomenon zřejmý a nebylo ani možné odvodit jej, protože Uzovi do srdce nevidíme a tudíž bez vysvětlení ve 2. Samuelově 5,7 bychom neznali motivy jeho jednání. Z příběhu pro nás vyplývá jasné poučení: Je třeba mít bázeň před Bohem, jaká pojala Davida, a z toho vyplývající úctu k tomu, co na Boha odkazuje. Očividně je životu nebezpečné takovou úctu nemít. V Novém zákoně se v 1. Korintským 11,20–32 hovoří o neúctě při Kristem ustanovené Večeři Páně a ve verších 29–30 pak dokonce nacházíme souvislost mezi neúctou a tím, že mnozí umírají:

◆ *Kdo jí a pije a nerozpoznává, že jde o tělo Páně, jí a pije sám sobě odsouzení. Proto je mezi vámi tolik slabých a nemocných a mnozí umírají. (1K 11,29–30)*

S důsledky neúcty nebo ignorantství se ovšem můžeme setkat i v jiných oblastech. Například budete-li v některých státech nakládat nesprávně se státní vlajkou nebo ji dokonce pálit, můžete se dostat do vážných problémů. Vlajka sice není samotný stát, ale přímo k němu odkazuje. Kdo má k danému státu úctu, jistě nevyšší jeho vlajku tak, že by se třeba courala v blátě. Podobně když učitel zeměpisu ve škole ukáže na mapu a řekne: Toto je Atlantik, tak bude mít problémy ten, kdo to při zkoušení nepozná; i když patrně

nikoho nenapadne hledat na mapě skutečnou slanou vodu. Říkáme: Je to Atlantik, ale na mapě jde evidentně o symbol.

Neúcta k Bohu a k tomu, co na Něj odkazuje, je tedy jedním úskalím. Existuje ovšem i druhé úskalí, možná ještě nebezpečnější, kterému je třeba se rovněž vyhnout, tak jako se mu vyhnul David. Všimněme si, že Davida pojala primárně bázeň před Bohem a nikoliv před samotnou schránou. K té měl samozřejmě respekt/úctu, ale ne pro ni samotnou, ale proto, že odkazovala na Boha, před Nímž ho pojala bázeň. Pokušením by ovšem mohlo být soustředit se na schránu místo na Boha.

Je pravda, že například verš:

◆ *At mi udělají svatyni a já budu bydlet uprostřed nich. (Ex 25,8)*

by mohl evokovat, a také patrně mnohým Izraelcům evokoval, že Bůh by mohl přebývat nějakým zvláštním způsobem v oné svatyni, a že by jí byl snad nějak omezen. Na tomto místě nejsou podobné představy nijak vyvraceny. Je ovšem třeba vzít v úvahu, že zjevení v Bibli má zjevně progresivní charakter, jak ukazují pozdější biblické pasáže.

◆ *Toto praví Hospodin: „Mým trůnem jsou nebesa a podnoží mých nohou země. Kdepak je ten dům, který mi chcete vybudovat? Kdepak je místo mého odpočínutí? (Iz 66,1)*

V knize Skutků to pak skvělým způsobem vysvětluje Štěpán:

◆ *Naši praotcové měli na poušti stánek svědeckví; Bůh přikázal Mojžíšovi, aby jej udělal podle vzoru, který mu ukázal. Tento stánek odevzdali svým synům, a ti jej za Jozua vnesli do země pohanů,*

keré Bůh před nimi zahnal. Tak tomu bylo až do časů Davidových. David našel u Boha milost a prosil, aby směl vyhledat místo, kde by přebýval Bůh Jákobův. Ale teprve Šalomoun vystavěl Bohu chrám. Avšak Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavěných lidskýma rukama, jak praví prorok: „Mým trůnem je nebe a země podnoží mých nohou! Jaký chrám mi můžete vystavět, praví Hospodin, a je vůbec místo, kde bych mohl spočinout? Což to všechno nestvořila má ruka?“ Jste tvrdší a máte pohanské srdce i uši! Nepřestáváte odporovat Duchu svatému, jako to dělali vaši otcové. (Sk 6,44–51)

Jak nebezpečně citová je fixace na představu, že by bylo možné si Boha nějak „uzavřít v chrámu“, ukazuje fakt, že po své řeči Štěpán skončil jako mučedník a patrně mu k tomu významně pomohl i výrok: „*Nejvyšší nepřebývá v chrámech, vystavěných lidskýma rukama*“.

Příklad, jak se symbol odkazující na Boha může změnit v modlu, najdeme ve

2. Královské. O Chizkijášovi je psáno, že činil to, co je správné v Hospodinových očích. A mezi to je zahrnuto také:

◆ *Odstranil posvátná návrší, rozbil posvátné sloupy, skácel posvátný kůl, na kusy roztloukl bronzového hada, kterého udělal Mojžíš a jemuž až do oněch dnů Izraelci pálili kadidlo; nazvali jej Nechuštán. (2Kr 17,4)*

Jednalo se o hada zhotoveného na Boží příkaz Mojžíšem, na kterého se dokonce odvolává Kristus: *Jako Mojžíš vyvýšil hada na poušti, tak musí být vyvýšen Syn člověka (J 3,14)*. Když se ale tento had na místo symbolu odkazujícímu k Bohu změnil v modlu, tak bylo dobré jej nemilosrdně a bez sentimentu roztlouci na kusy. Zde máme jasné varování, že i původně dobrá věc odkazující k Bohu se může časem stát modlou.

Závěrem lze tedy konstatovat, že je třeba k Bohu přistupovat s patřičnou úctou a současně se vyvarovat vzdávání úcty symbolům namísto samotnému Bohu.

PEKELNÝ EVANGELISTA (LK 16,19–31)

Jaroslav Kernal

Máme před sebou příběh, který je pozoruhodný v mnoha ohledech. Jako jeden z mála příběhů v Písmu popisuje, jak to bude po smrti. Ježíš jím navazuje na slova farizeů, kteří se mu posmívali kvůli Jeho učení o věrném správcovství a o správném zacházení s majetkem.

◆ *„Žádný sluha nemůže sloužit dvěma pánům. Neboť jednoho bude nenávidět, a druhého milovat, k jednomu se*

přidá, druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i majetku.“ Toto slyšeli farizeové, kteří měli rádi peníze, a posmívali se mu. (Lk 16,13–14)

Může nám někdo říci něco skutečně pravdivého o tom, co se děje po smrti? Jeden člověk o sobě prohlašoval, že má autoritu jasně mluvit o tom, co bude po smrti. A ačkoliv sám zemřel strašlivou smrtí na kříži, třetí den vstal z mrtvých a už nikdy víc ne-

zemřel. Žije. Tím nade vši pochybnost prokázal opravdovost své autority a dokázal, že Jeho slova o tom, co bude po smrti, jsou pravdivá. Co tedy Ježíš říká o životě po smrti? Máme před sebou dva osudy, dva životní příběhy, dva různé stavy a dvě různá místa.

I. Dva životní osudy

- ◆ *Byl jeden bohatý člověk, oblékal se do purpuru a kmentu a každého dne skvěle hodoval. (Lk 16,19)*

Jde o jedno nekomplikované souvětí, ale můžeme za ním vidět skvělý životní osud úspěšného člověka. Byl to boháč, který věděl, jak si má užívat své bohatství. Nebyl takový blázen, který by se celý život honil, aby rozmnožil svůj majetek. Měl opravdu dost. A stačilo mu to, mohl si dopřát úplně všechno, co chtěl. Tento muž věděl, jak se má o sebe postarat. Věděl, jak se má oblékat, věděl, jak má hodoval. A dělal to. Dokonce to dělal každý den. Den za dnem se staral o to, co si vezme na sebe a co bude mít na stole. To je vrchol lidského sobectví. Stojí za povšimnutí, že příběh neříká o bohatství tohoto muže nic negativního.

Bohatství samo o sobě není ani dobré ani špatné. Ale vztah k němu se už pohybuje v těchto dimenzích. Bohatství totiž může vést k duchovní otupělosti. Může otupit člověka takovým způsobem, že je hluchý nejen k evangeliu, ale i k potřebám druhých. A zde nás příběh vede ke druhému lidskému osudu:

- ◆ *Byl také jeden žebrák jménem Lazar, který ležel u jeho vrat plný vředů a toužil se nasytit odpadky ze stolu toho boháče. Dokonce i psi přicházeli a lízali mu vředy. (Lk 16,20)*

Před vraty boháče ležel velmi chudý člověk. Podobně jako předtím bohatství, ani chudoba zde není nijak vyzdvihována jako jakýsi žádoucí ideál, ani zde není haněná jako něco nepříjemného. Prostě je součástí lidského života.

Lazarův příběh je smutný životní příběh. Lazar byl mrzák. Řecké slovo „lehal“ napovídá, že toho muže každý den nosili k bráně, protože nejspíš nemohl chodit. Byl plný vředů a psi mu je olizovali. Byl to člověk, který se o sebe nemohl postarat. Nebyl podobný dnešním bezdomovcům, kteří si často tento způsob života sami zvolili, protože se jim líbí. Lazar si svůj životní styl nezvolil. Nemohl dělat nic jiného, než ležet u vrat boháče. Byl hladový, nemocný, slabý. Ale všimněte si, že zde nenacházíme ani slovo nářku na situaci, v níž se nachází. Prostě ležel u vrat bohatého muže.

Ježíš (předně kvůli farizeům) obrací pořadí hodnot – zatímco boháč nemá jméno, žebráka známe. Většinou je to obráceně – známe různé Rotschildy a Gatese. Ale neznáme jménem lidi nemohoucí. Ježíš to obrací. Protože nás vede ještě mnohem dál – za dva pozemské osudy, za první dva naprosto opačné příklady.

- ◆ *Tumřel ten chudák a anděl ho přenesli k Abrahamovi; zemřel i ten boháč a byl pohřben. (Lk 16,22)*

V našem příběhu najednou přichází rovnost – oba zemřeli. Kdyby příběh vyprávěl kdokoliv jiný, musel by na tomto místě skončit. Už bychom nemohli dále v příběhu pokračovat, protože okamžikem smrti končí naše pozemská zkušenost. Ale příběh vypráví Ježíš, který má klíče od smrti

i hrobu (Zj 1,18) a On ví, že smrtí lidská existence nekončí. Andělé přišli pro Lazara a vzali ho na skvělé místo, ale na životě boháče vidíme, že smrt není konec. Je to jenom konec příležitosti.

To je smutná realita každého neobráceného lidského života, které se nikdo nevyhne. Ježíš popisuje konec života velice jednoduše, ale zároveň za Jeho slovy můžeme vidět další část lidského příběhu. Žebrák zemřel a andělé ho odnesli. Zemřel i boháč a byl pohřben. Asi měl nádherný pohřeb. Spousta lidí, mnoho najatých plaček, nádhery a všech věcí, které jsou s pohřby spojené. Ale o Lazarovi Ježíš říká, že prostě zemřel. Možná ti psi, co mu lízali vředy, sežrali jeho tělo a roztahali jeho kosti. Možná ten boháč někoho poslal, aby tělo Lazara hodili někam na smetiště. Ale boháč měl krásný pohřeb.

Všimněte si, kde se ocitá Lazar – je u Abrahama. Abraham je otec všech věřících (Ga 3,7). To je důležitá charakteristika Lazara – ve vši své bídě a ve všem zoufalství, v němž žil, naprosto důvěřoval Bohu ohledně svého spasení. Společně s Abrahamem i Lazar vyhlížel Mesiáše, který zaplatí za jeho hříchy. A v této víře zemřel.

II. Spravedlivá a věčná podstata nebe a pekla

Smrt není konec pro zlé, je to jen začátek soužení. Pán to zdůraznil všem, kdo se mu posmívali.

◆ *A když v pekle pozdvihl v mukách oči, uviděl v dáli Abrahama a u něho Lazara. Tu zvolal: „Otče Abrahame, smiluj se nade mnou a pošli Lazara, ať omočí aspoň špičku prstu ve vodě a svlaží mé*

rtý, neboť se trápím v tomto plameni.‘ Abraham řekl: ‚Synu, vzpomeň si, že se ti dostalo všeho dobrého už za tvého života, a Lazarovi naopak všeho zlého. Nyní on se raduje a ty trpíš. A nad to vše je mezi námi a vámi velká propast, takže nikdo – i kdyby chtěl, nemůže odtud kvám ani přebročit od vás k nám.‘ (Lk 16,23–26)

Najednou boháč volá: „Smiluj se.“ Z velkého přepychu se dostal do situace, kdy žebra o milost. Asi nenáviděl žebráky a opovrhoval milostí, tak jako mnoho lidí dnes. Evangelium je pro ně bláznovství. Ale Bible říká, že to je moc Boží ke spasezení. Pro mnoho lidí je to však příliš jednoduché – říkají: Já jsem si vybudoval život... já jsem se postaral, já, já... A tak se zde boháč najednou ocitá v mukách.

Ježíš jasně říká, že smrtí naše existence nekončí. Oba muži zemřeli a jejich pozemský život byl pryč, přesto je oba v dalším okamžiku vidíme znovu a „živé“, existující. Ovšem vidíme je na velmi rozdílných místech. Jsou jen dvě místa, kde pokračuje lidská existence. Vidíme, že to jsou velice rozdílná místa. Jedno z nich je velmi nepříjemné a druhé vypadá docela příjemně a dobře. Na jedné straně místo, kde člověka čeká potěšení a na druhé straně místo, kde člověka čeká trápení.

Ježíš zde poukazuje na věci, které se skutečně dějí. Ačkoliv máme ve svých Bibliích nadpis podobenství o boháči a Lazarovi a Ježíš vypráví tento příběh jako určité podobenství, nesmíme zapomenout, že se jedná o skutečný příběh. Ježíš říká: „Byl jeden bohatý člověk...“ (Lk 16,19), stejně jako to říká předtím v Lukášovi 16,1 nebo

v Lukášovi 15,11. Všechny tyto příběhy chápeme jako podobenství a Ježíš je používá jako podobenství, ale ve všech případech se jedná o skutečné příběhy skutečných lidí. Žebrák jménem Lazar opravdu existoval a Ježíš nám tady vypráví jeho životní příběh. Ale postupme dále. Stejně jako jde o skutečný život Lazara, jde také o skutečné nebe a skutečné peklo. Místo věčného odpočinutí a radosti pro věřící a věčného utrpení a bolesti pro nevěřící.

Dnes je hodně populární učení, které popírá realitu jednoho z těchto dvou míst – pekla. Jsou lidé, kteří tvrdí, že Bůh je láska, a nikdy by nemohl dopustit, aby lidé navěky trpěli v pekle. Ale Ježíš tady předkládá příběh, který nejen že ukazuje na realitu nebe a pekla, ale ukazuje i na to, že obě místa jsou naprosto spravedlivá. A Bůh, který je svatý a spravedlivý, bude na obou těchto místech oslaven.

Zmíněný text nám ukazuje, že boháč není na místě trápení nespravedlivě. Je tam kvůli své nevěře a kvůli svému sobectví, které ovládalo celý jeho život. Každý den málem šlápl na Lazara, když vycházel z domu a věděl o lásce k bližnímu. Přesto neudělal vůbec nic. Ani ty zbytky ze svého stolu většinou asi Lazarovi nedal. Bůh mu dával poznat svou vůli naprosto jasně, a on se jí naprosto jasně vyhýbal. Ale dveře se zavřely. Je konec příležitosti. Už není žádná další šance. Nyní přichází soud, který odsuzuje boháče podle jeho skutků. Není místo pro ospravedlnění z milosti skrze víru, protože zde žádná víra není. Přichází jenom strašlivý soud, který odhalí každou myšlenku i slovo, které bylo řečené v skrytosti (Ř 2,6).

Každého čeká jeden ze dvou údělů. A mezi oběma těmi místy je nepřekročitelná propast. Nelze přejít z jednoho na druhé.

Rozdělení a oddělení, které přichází po smrti, je definitivní, konečné. Není žádná druhá šance. Nejsou žádné dveře zpátky. Není žádná naděje. Zdá se, že to pochopil i ten bohatý muž, a tak se snaží něco udělat. Žebřá o milost, ale už je pozdě, není druhá možnost. Kvůli tomu ale Ježíš ten příběh nevyprávěl ani nechtěl nijak strašit lidi, a proto pokračuje ve vyprávění a chce, abychom se z tohoto příběhu dál učili.

III. Pekelný evangelista

◆ *Řekl: „Prosím tě tedy, otče, pošli jej do mého rodného domu, neboť mám pět bratrů, ať je varuje, aby také oni nepřišli do tohoto místa muk.“ (Lk 16,27–28)*

Zdá se, že ten bohatý muž jde do sebe a začíná myslet také na druhé. Jako by se z něj v pekle začal stávat evangelista, je muž jde hlavně o druhé. Ale nenechme se zmýlit. On vždycky byl „Pan Někdo“. A Lazar byl vždycky ten špinavý a smradlavý žebrák, co lehával u jeho vrat. A tak pan Někdo říká: „Abrahame, pošli Lazara!“ Lazar se kdysi toužil nasytit zbytky z boháčova stolu. Ale zdá se, že ani ty nedostával. Sobectví a chamtivost nedovolily boháčovi postarat se o žebráka, který lehával u jeho vrat. A v situaci, v jaké ho vidíme, boháč jedná stále stejně. Pyšně a arogantně. Stále chce ospravedlnit sám sebe, a tak dává najevo svou sebestřednost. Co na to Abraham?

◆ *Ale Abraham mu odpověděl: „Mají Mojžiše a Proroky, ať je poslouchají!“ (Lk 16,9)*

Mají Bibli, ať se jí řídí. To byla dostatečná odpověď. Teprve nyní se dostáváme k jádru celého příběhu. Zde je pointa. Bylo to řečeno farizeům, kteří se vysmívali Kristu. Chovali se stejně jako ten bohatý muž. Nebyl to žádný neznaboh. Protože Ježíš promlouvá k farizeům, měli bychom předpokládat, že mluví o člověku, který alespoň navenek vyznává, že věří Bibli. Jistě znal dobře zákon a proroky. Ale na jeho jednání je dobře vidět, že Boží slovo vůbec nebral vážně. Stejně jako farizeové. Proto Abraham říká, Bible stačí. Ovšem všimněte si, že boháč má lepší nápad:

◆ *On řekl: „Ne tak, otče Abrahame, ale přijde-li k nim někdo z mrtvých, budou činit pokání.“ (Lk 16,30)*

Když někdo mrtvý přijde v noci do jejich domu, tak to s nimi určitě zacloumá a jistě budou litovat svých hříchů a své nevěry. Co myslíte, co by se stalo? Nevím, co by to udělalo s vámi, ale mohu vám říct, jak to bylo v mém životě. Předtím než jsem se stal křesťanem, jsem měl řadu duchovních zážitků a některé byly velmi zvláštní a tajemné. Rozhodně jsem nebyl materialista, ale věřil jsem, věděl jsem, že existuje ještě jiný svět, než jaký můžeme vidět očima. Ale nic z toho mě nepřivedlo k hledání Boha a k hledání pravdy. Kdyby člověka nějaké zjevení mohlo přivést k pokání, byly by ulice plné zjevení. Odpověď, kterou dostal boháč, se nesla v podobném duchu.

◆ *Řekl mu: „Neposlouchají-li Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani když někdo vstane z mrtvých.“ (Lk 16,31)*

Jestliže nebudete poslouchat Bibli, tak tě žádný zázrak nepřesvědčí. Jinými slovy Ježíš říká, že abychom neskončili za zavřený-

mi dveřmi na místě, kde bychom nechtěli být, musíme pro to udělat něco dříve, než těmito dveřmi projdeme. Učí nás velice jednoduchou a jasnou věc: Je potřeba poslouchat Boží slovo. Boží slovo, které nám říká, že víra v Ježíše Krista, který zemřel za naše hříchy a vstal z mrtvých, nás provede těmi správnými dveřmi na věčnost.

Bible mluví ještě o jiném Lazarovi, který vstal z mrtvých. V Janovi 11 mluví o bratrovi Marie a Marty. Jaká byla reakce farizeů na jeho vzkříšení?

◆ *Velký zástup Židů se dověděl, že tam Ježíš je; a přišli nejen kvůli němu, ale také aby viděli Lazara, kterého vzkřísil z mrtvých. Proto se velekněží uradili, že zabijí i Lazara; neboť mnozí Židé kvůli němu odcházelí a věřili v Ježíše. (J 12,9–11)*

V Lukášovi 16,31 Ježíš říká, že lidé nebudou přesvědčeni, ani kdyby někdo vstal z mrtvých. Bůh dal ale důkaz každému, když vzkřísil z mrtvých Ježíše (Sk 17,31). A každému posměvači a tomu, kdo miluje peníze, říká Ježíš tento příběh. Co by bylo s vámi, kdyby si Bůh dnes v noci vyžádal vaši duši?

Co můžeme říci na závěr?

Smrtí to nekončí. Ježíš to ukazuje velmi jasně a přesvědčivě. Varujte se toho, že byste podlehli dojmu, že smrt je konečná stanice. Rozhodně není. Z toho vyplývá: Neotřesitelná realita nebe i pekla. Jedná se o dvě skutečná místa a jsou to také cílové destinace věřících na straně jedné a nevěřících na straně druhé. Co rozhoduje o cíli vašeho života?

Život zde a nyní určuje, jaký bude život potom a kde bude. To, jak žijeme dnes, bu-

de mít dopad na to, kde se ocitneme zítra. A to nás vede k praktickým věcem:

1. Ať vás současný stav požehnání neukolébá do duchovního spánku. Bohatý neskončil v místě utrpení kvůli svému bohatství, ale kvůli své nevěře.
2. V pekle bude mnoho chudých a v nebi mnoho bohatých. Nejdůležitější je naslouchat Písmu.
3. Jaký má člověk postoj k Bohu se projevuje jeho postojem k Písmu
4. Život víry. Bohatý muž z našeho příběhu možná vyznával víru svými ústy, ale žil jako praktický ateista. Z jeho odpovědi Abrahamovi je vidět, že znal Písmo, ale nevěřil mu. Nebral vážně slova o pokání a soudu. Možná byl hrdý na své postavení a považoval se za syna Abrahamova, ale ve skutečnosti jím nebyl. Je to přesný protiklad Lazara, který ve všem důvěřoval Bohu.
5. Život poslušnosti – boháč neposlouchal Boží slovo. Možná ho dobře znal, ale nejednal podle něj. Stejně jako farizeové, jimž byl určen tento příběh.
6. Život podle Božího slova. Je charakterizován čtením, studiem a každodenní aplikací Božího slova do našich životů. Těžko nás bude přesvědčovat o své víře někdo, kdo má zaprášenou nepoužívanou Bibli ve své knihovničce. Teprve když přijmeme Boží slovo celým svým srdcem, dochází ke skutečné proměně. Vezměte jednoduchou věc z Božího slova do svého života, praktikujte ji, jednejte podle ní, a Bůh vás bude měnit. A potom přidejte další a další.
7. Nejenom nasloucháme Písmu, ale také ho vyhlasujeme. Nemůžeme zlepšit Boží metody! Církev musí mít důvěru v Písmo a musí se modlit.

VEDENÍ CÍRKVE

RADA PRO NOVÉHO STARŠÍHO

Garrett Kell

Náš sbor nedávno potvrdil Marka jako staršího. Abychom ho uvítali, kontaktoval jsem několik přátel, kteří slouží jako starší v jiných sborech, a požádal jsem je, aby mi zaslali rady, které by udělili novému staršímu. Zde je souhrn toho, co by řekli muži, který vstupuje do role nového staršího.

1. Modli se

- ◆ *Jsem dalek toho, abych proti Hospodinu hřešil a přestal se za vás modlit. (1S 12,23)*

Soběstačnost bude tvým nejúpornějším pokušením. Důvěra v Pána se pěstuje skrze modlitbu. Modli se za sebe. Modli se za svou rodinu. Modli se za sbor. Modli se s ostatními staršími i za ostatní starší. Modli se a pak se modli ještě víc.

2. Uč se naslouchat

- ◆ *Pamatujte si, moji milovaní bratři: každý člověk ať je rychlý k naslouchání, ale pomalý k mluvení, pomalý k hněvu. (Jk 1,19)*

To byla vůbec nejčastěji opakovaná rada. Coby nový starší budeš pravděpodobně pociťovat tlak, aby ses „ukázal“. Nepadni do této pasti. Ježíš tě povolal, abys sloužil, a sbor toto tvé povolání uznal. Naslouchej ostatním starším, obzvláště těm, kteří slouží již dlouho. Během setkání naslouchej tomu, jak rozhovory postupují, a přispívej jen stručně. Naslouchej shromáždění. Jdi mezi ně a pokládej otázky. Nejvíce se učíme, když nasloucháme, proto naslouchej dvakrát tolik, než mluvíš.

3. Uč se mluvit

◆ *Jako zlatá jablka se stříbrnými ozdobami je vhodně pronesené slovo. (Př 25,11)*
Někteří bratři coby noví starší jsou vystrašení a chtějí se vyhnout tomu, aby na ně bylo nahlíženo jako na ctižádostivé nebo pyšné. Ježíš tě povolal, abys zastával tento úřad, a shromáždění to uznalo. Pán ti dal jedinečný pohled, o který by ses poté, co jsi naslouchal, měl podělit, pokud to bude pro rozhovor přínosem.

4. Důvěřuj moudrosti svých starších kolegů

◆ *Pro nerozvážené vedení padá lid, kdežto vmnožství rádců je záchrana. (Př 11,14)*
Musíš důvěřovat, že Duch svatý vede každého tvého kolegu staršího. Proto bys měl očekávat, že tě budou budovat, povzbuzovat i zpochybňovat. Nauč se být trpělivý a hled, jak Duch skrze ně působí. Jak budeš sloužit pokorně po boku těchto mužů, budeš žasnout, jak Pán používá každé z vašich jedinečných obdarování a pohledů k vedení a milování shromáždění.

5. Buď ochoten ztratit hlasy

◆ *V poddanosti Kristu se podřízujte jedni druhým... (Ef 5,21)*
Existují věci, které si to zaslouží, ale musíš je vybírat moudře. Je moudré a pokorné se podrobit ostatním bratrům. To může být těžké, když máš na něco vyhraněný názor, ale musíš věřit tomu, že Bůh může vést sbor směrem, kterému nerozumíš. Když máš pocit, že ti nenaslouchají, umlkní a tiše se modlí. Musíš se naučit důvěřovat ostatním bratrům, se kterými sloužíš. Nedokážu spočítat, kolikrát Bůh ochránil náš sbor před mými přihloupými nápady skrze ostatní starší, s nimiž sloužím. Pokud jde o záležitost, kterou považuješ za zásadní, může to skončit tvou rezignací, ale nejednej bezbožně a nedospěle tím, že bys vyhrožoval svou rezignací nebo vyvolal rozdělení.

6. Dávej si pozor na strach z člověka

◆ *Kdo se třese před lidmi, ten klade sobě léčku, kdo však doufá v Hospodina, má v něm svůj hrad. (Př 29,25)*
Strach z názoru ostatních ti může zabránit říkat věci, které bys měl říkat. Může tě to také svádět říkat věci, které bys říkat neměl. Pamatuj si, že žiješ, abys těšil Hospodina, ne jiné lidi. Nesnaž se udělat na ostatní dojem. Nezadržuj potřebná slova konfrontace. Mluv, služ a miluj lidi, to všechno jako Pánu – tak budeš v bezpečí.

7. Neporovnávej se s ostatními staršími

◆ *... smýšlejte o sobě střízlivě, podle toho, jakou míru víry udělil každému Bůh. (Ř 12,3)*

Duch svatý nás každého obdaroval jedinečně. Nedej se zatáhnout do tělesného porovnávání nebo soutěžení s ostatními bratry. Jsi služebníkem Krále, povoláný sloužit vedle bratrů, kteří jsou obdarováni podobně i jinak než ty. Raduj se z darů, které jim udělil, a buď spokojený s tím, co udělil tobě.

8. Buduj přátelství s ostatními staršími

◆ *V každičkém čase miluje přítel, zrodil se bratrem pro doby soužení. (Př 17,17)*

Ty a ostatní starší spolu bojujete proti branám pekla. Potřebujete se navzájem. A i když nebudete s každým starším nejlepší přátelé, měl bys s nimi trávit čas v soukromí. Pořádej spolu s nimi snídani, obědy nebo dvojitá rande. Udělej si na ně čas, obzvláště na ty, se kterými nejsi na stejné vlně. Dělej vše, co můžeš, aby ses pro ostatní bratry stal „Barnabášem“. Budou potřebovat tvoje povzbuzení. Buď přítelem, po kterém ty sám toužíš (Mt 7,12). Vztah, který buduješ se svými spolubratry, tě posílí uprostřed bitvy.

9. Mluv dobře o ostatních starších a o členech sboru

◆ *Nesnižujte jeden druhého... Nestěžujte si jeden na druhého, bratři. (Jk 3,11; 5,9)*

Vždycky se najdou důvody, proč si na někoho postěžovat. Téměř vždy uděláš dobře, když budeš držet jazyk za zuby. Hledej u ostatních lidí známky milosti a ujisti se, že je ve svých rozhovorech zdůrazňuješ. Chvilky pro kritiku a napomínání se jistě najdou, ale mluvit dobře o ostatních oslaví Boha a dovolí lidem, aby ti důvěřovali coby usmiřovateli.

10. Vykazuj se jinému staršímu

◆ *... starší má být bezúhonný... (1Tm 3,2)*

Jak řekl Robert Murray M'Cheyne kolegovi pastorovi: „To, co tvoje shromáždění od tebe nejvíc potřebuje, je tvoje osobní svatost.“ Tvoje služba staršího závisí na tvé osobní svatosti. A jak dobře víš, svatost se jen tak nestane. Musíš o ni bojovat. Nikdy nebudeš dokonalým mužem, ale musíš proti hříchu válčit. A hřích kvete v izolaci. Mít druhého staršího, kterému se budeš vykazovat, je zásadní pro vytrvání ve službě.

11. Tvoje rodina je tvou první službou

◆ *[Starší] Má dobře vést svou rodinu a mít děti poslušné a počestné; nedovede-li někdo vést svou rodinu, jak se bude starat o Boží církev? (1Tm 3,4–5)*

Jsi-li svobodný, dohlížej na svůj vlastní život ve všech oblastech čistoty a důstojnosti. Jsi-li ženatý, je tvoje rodina tvým prvním stádem. Ujisti se, že nezapomínáš trávit čas se svou ženou. Nezanedbávej vaše společné večery venku. Ochraňuj ji před informacemi, které by vyvolaly její frustraci vůči ostatním členům nebo starším.

Miluj své děti. Neukázněj shromáždění, aniž bys ukázněval své děti. To je bude svádět k nenávisti ke sboru, který od tebe dostává to, co ony od tebe tak zoufale potřebují. Pamatuj, že tvůj sbor může mít vždycky jiného staršího, ale tvoje rodina nemůže mít jiného manžela nebo otce. Střež jejich srdce. Jsou tvým prvním stádem.

12. Miluj sbor

◆ *To je mé přikázání, abyste se milovali navzájem, jako jsem já miloval vás. (J 15,12)*

Ježíš prolil za sbor, o který se staráš, svou krev. Tak moc je miluje. Povolal tě, abys jim prokazoval stejnou lásku. Jsme služebníky stáda, kteří se vzdávají svých práv, aby v nás sbor mohl vidět Krista. Miluj je v tom, co říkáš, tím, že jim budeš říkat pravdu. Miluj je tím, jak jim to budeš říkat, tím, že budeš něžný a jemný. Miluj je tím, že budeš odhánět vlky, kteří jim budou chtít ublížit.

Taková trpělivá a starostlivá láska bude někdy těžká. Chvillemi budeš mít sklony k hořkosti. Lidé budou hřešit způsoby, které tě budou rozčilovat i lámat srdce. Lidé budou někdy vzdorovat tvým radám. Proto musí být kříž pro tvou službu ústřední. Když si budeš připomínat, jak tě Kristus miloval, najdeš sílu milovat stádo Jeho jménem.

13. Vypěstuj si hroší kůži

◆ *Osočují mě za moji lásku, zatímco se modlím. (Ž 109,4)*

Pokud máš jako starší vytrvat, musíš se naučit nenechat se lehce urazit. Lidé ti budou říkat tvrdé věci. Lidé nepochopí, co říkáš. Lidé rozlítí tvůj tón navzdory skutečnosti, že ses snažil mluvit mírně. Musíš prosit Boha, aby ti pomohl si pamtovat: „Kdo stojí o lásku, přikrývá přestoupení...“ (Př 17,9) a že „ať se děje cokoliv, láska vydrží...“ (1K 13,7). Pros Boha, aby ti pomohl nebýt přecitlivělý vůči kritice, ale vypěstovat si hroší kůži, která dovolí tvému srdci zůstat vůči sboru mírný.

14. Uval svá břímě na Hospodina

◆ *Pokořte se tedy... Všechnu ,svou starost vložte na něj, neboť mu na vás záleží. (1Pt 5,6–7)*

V 2. Korintským 11 Pavel mluvil o tom, že na něho „denně doléhá starost o všechny církve.“ Nebudeš se muset starat o mnoho sborů, ale starost, kterou budeš mít o svůj sbor, se ukáže jako dostatečná. Uslyšíš srdceryvné příběhy. Tragédie přijdou ze slepého bodu. Budeš vybězen, abys nesl břemena lidí. Tvou mysl zatíží rozpadající se manželství. Starost o zatlouané ovce ti nedovolí spát. Budeš držet ruce trpících svatých. Lidé tě budou pomlouvat. Lidé ti nebudou rozumět. Lidé budou brát tvou práci za samozřejmost. Ale dobrou zprávou je, že Ježíši na tobě záleží a volá tě, abys uvalil svá břemena do Jeho věčných paží. Nenes své starosti sám, přines je Pánu – On Tě posílí.

15. Dovol své nedostatečnosti, aby se stala tvou silnou stránkou

◆ *Stačí, když máš mou milost; vždyť v slabosti se projeví má síla. (2K 12,9)*

Pravidelně se ocitneš v situacích, kdy nebudeš vědět, co dělat. Lidé u tebe budou hledat moudrost, ale ty nebudeš mít pocit, že ji máš. Tvoje schopnost nést rozbité životy těch, které paseš, narazí v určitém bodě na dno. Tvoje neschopnost je příležitostí jak vyvýšit Ježíše. Žádej od Něho moudrost, sílu a milost, kterou budeš potřebovat ke službě coby slabý muž.

16. Napni své síly

◆ *Na to mysl, v tom žij, aby tvůj pokrok byl všem patrný. (1Tm 4,15)*

Studuj teologické předměty, které neznáš. Buď ochoten dělat věci, které jsou nepohodlné, jako je kázání, vyučování, veřejné modlitby, poradenství a cokoliv dalšího,

co by mohlo přinést sboru požehnání. Ve své pozici jen neproplouvej, ale neustále se snaž se zdokonalovat a napínat.

17. Čti svou Bibli

◆ *Kniha tohoto zákona ať se nevzdálí od tvých úst. Rozjímej nad ním ve dne v noci, abys mohl bedlivě plnit vše, co je v něm zapsáno. Potom tě bude na tvé cestě provázet zdar, potom budeš jednat prozíravě. (Joz 1,8)*

Musíš být mužem Slova. Potřebuješ Boží slovo, aby sytilo tvou duši, a potřebuješ znát Boží slovo, aby sytilo a chránilo duše tvých ovcí. Pokud budeš zanedbávat svůj pravidelný čas s Bohem skrze Jeho slovo, budeš spoléhat na svůj vlastní rozum a jis-

tě způsobíš duchovní újmu sobě i ostatním. Tvé pastýřství plyne z tvého trvalého spojení s Kristem, které plyne z tvého zůstávání v Jeho slovu (J 15,7-8).

18. Modli se

Už jsi zapomněl, jak moc se potřebuješ modlit. Zůstávej v Ježíši a sílu čerpej z Něho. Modli se a pak se modli ještě víc.

Verše, nad kterými pravidelně uvažuj: *Ezechiel 34,1–31; Jan 10,1–42; Skutky 20,17–38; Filipským 2,1–11; 1. Timoteovi 3,1–7; Titus 1,5-9.*

Uděláš opravdu dobře, když si každý měsíc přečteš celý *1. Timoteovi*, *2. Timoteovi* a *Titovi*, *1. Petrův 5,1–8* a *Zjevení 2–3*.

PROČ JE VÝKLADOVÉ KÁZÁNÍ MOCÍ PASTORAČNÍ SLUŽBY?

Michael Milton

Pokračování z minulého čísla.

Jak dosáhnout efektivní pastorače? Jak zůstat věrní ve své službě? Jak může naše služba, naše kázání podporovat zdravý sbor?

4 Výkladové kázání je mocí pastorační služby, protože je profesně uspokojující.

Když říkám „profesně uspokojující“, mluvím k těm, kdo ve svých vlastních životech udělali stejnou zkušenost jako Pavel: „Nemohu se chlubit tím, že kážu evangelium; nemohu jinak, běda mně, kdybych nekázal“ (1K 9,16). Jsme-li povoláni Bohem, abychom kázali Boží slovo umírajícímu světu, a je-li kázání odkrýváním Božího smýšlení člověku z Jeho slova, a tím je právě výkladové kázání, pak z toho vyplývá,

že budeme v naší práci šťastní, jen pokud kážeme výkladově!

Eugene Peterson je přítelem pastorů v mnoha směrech. Jeho různé práce mi přinesly veliký užitek. V kázání „Under the Unpredictable Plant“ říká, jak se v Presbyteriánské církvi Christ the King v Belaire v Marylandu dostal do bodu vyhoření. Chodil ze schůzí výboru na schůze výboru, dělal to a to. Jsem pastor, který založil dva sbory (a Peterson uvedený sbor založil), a dobře tedy vím, jaké to je. Tento unavený pastor tedy jde na schůzku a řekne jim, že už nemůže. Mysl si, že s jeho pastorační

službou je konec. Únava je fyzické vyčerpání a my všichni ji míváme. Vyhoření znamená ztratit smysl své práce nebo služby. Každý to nemusí nezbytně zažít, ale přesně taková věc Petersona postihla. Jeho výbor byl moudrý a řekl mi, aby napsal seznam věcí, kvůli kterým vstoupil do služby. Zahrnul tam kázání, návštěvy nemocných, sdílení evangelia a věci, o kterých nás Bible vyučuje, že jsou naší povinností. Jeho výbor mi řekl: „Dělej věci, ke kterým jsi byl povolán, a my uděláme ten zbytek.“ Asi jste četli, co se stalo. Nejenže byl ve své službě občerstven, ale zůstal v tom sboru přes 30 let.

Pokud vás Bůh povolal kázat, nepovolal vás k tomu, aby z vás byl uhoněný předse- da, nábožný vedoucí obchodu ani opravdu skvělý vypravěč. Je však mnoho těch, kdo nám řeknou, že výkladové kázání nestačí. Peterson říká: „Propagandisté jsou cizinci v zemi a lžou nám ohledně toho, co shromáždění jsou a čím mohou být. Lžou pro peníze. Chtějí, abychom nebyli spokojeni s tím, co děláme, takže si od nich koupíme řešení, které slibuje, že obnoví mužnost našeho impotentního sboru. Zisky lidí, kteří prodávají tyto [programy], ukazují, že navíta pastorů v záležitostech vedení sboru nemá hranic.“

Nebudme naivní. Výkladové kázání naplňuje Boží záměr pro životy nás, kazatelů. Povolal vás kázat slovo a vy nebudete šťastní, dokud nepůjdete do slova, nebudete v něm žít, nebudete vykládat jeho význam, nořit se do něho jako domorodec na dno Pacifiku pro jeho bohaté perly a potom se nevrátíte ze svého času stráveného v hlubinách Boží přítomnosti, nena-

vléknete ty perly do kázání a nepřípěvněte je na krk svých lidí.

Jedině ta metoda kázání, takový přístup ke kázání, který je radikálně soustředěný na Písmo, kristocentrický, prosycený evangeliem a nekompromisně věrný textu, vám přinese radost. Neboť jste byli stvořeni k tomu, abyste kázali.

5 Výkladové kázání je mocí pro pastorační službu, protože je eschatologicky užitečné.

Když řeknu eschatologicky užitečné, říkám tím, že výkladové kázání přivádí naše lidi do kontaktu s posledními věcmi. V osobní eschatologii výkladové kázání připravuje naše lidi nejen na život, ale také na smrt. Kdybychom si tak mohli poslechnout příběhy věrných kazatelů, kteří tu dnes sedí a kteří sdílejí ty sladké a posvátné chvíle bdění s rodinami, jimž odchází jejich milovaný domů. Víte, že moc vaší služby spočívá v té chvíli ve výkladu slova. Starší našeho sboru, který nedávno odešel domů k Pánu, řekl: „Na tohle jsem čekal. Jsem připraven jít domů.“ Takový přístup plyne z výkladového kázání.

Výkladové kázání je také eschatologicky užitečné v tom, že vede naše lidi, aby uviděli Boží vesmírné záležitosti konce. Řekl bych, že věrný výklad slova pravděpodobně distancuje naše kázání od některých přehnaných exegetických výroků, které někdy slyšíme v jistých prorockých seminářích, jež vedou k teologickým spekulacím, a jak se zdá, přitahují hledače kosmických kuriozit. Ale věrný výklad, řekněme 1. Korintským 15 nebo Efezským 1, vede naše lidi k tomu, že vidí Boha jako teologického Boha, vidí, že tento svět

někam směřuje a že my, kdo jsme Boží děti, jsme určeni k něčemu většímu, než jsme my sami.

Boží zjevení přináší smysl, účel, spojení s dobou, místem a věčností – člověku i Bohu. Dává smysl nemoci, přináší naději a dokonce i štěstí tváří v tvář teodiceji a otázce utrpení.

6 Výkladové kázání je mocí pastorační služby, protože osobně povznáší.

Povolání kázat slovo je požehnáním. Každým týden přistupujeme k textu a sytíme se jím, než ho předáme dalším. Známe varování z Jakuba 3, abychom nebyli všichni učители, ale známe také Pavlova slova – toto slovo vám dá „moudrost ke spasení“ (2Tm 3,15). Zachráníme sebe i své posluchače.

Musím říct i toto. Když pracujeme na výkladovém kázání, tato práce nás v jistém smyslu vede. Týden co týden si budujeme studijní disciplínu, neboť kázat Boží slovo řádku po řádce, pokyn za pokynem, vyžaduje čas, námahu a modlitbu. Víím, že vám, kdo jste v této místnosti, se motá hlava a srdce tluče na poplach, možná ne z toho, co říkám, ale z množství Písma, které musíte tento týden předat svým posluchačům. Je v životě něco tak uspokojivějšího jako sejmout břemeno ze své duše, když přicházíte k posvěcenému stolu a otevíráte Bibli? Výkladové kázání živí mou duši. Nevím, jak jinak bych to vyjádřil. Ale navíc:

7 Výkladové kázání je mocí pastorační služby, protože před nás neustále klade výzvy.

Abychom mohli z textu předat Kristovu mysl, vyžaduje to od nás mnoho, že?

Jednou jsem slyšel jednoho kazatele právět, že pokaždé, když káže, malý kousek z něj zemře. Jsem si jistý, že to platí i o některých zde, protože jsou z kázání unavení nebo vědí, že budou přede dveřmi sboru roztrháni na kusy. Ale tento muž mluvil o kázání způsobem, se kterým se mohu ztotožnit. Kázat Boží myšlenky, projít nezbytnými kroky, abychom se tam dostali, poté vyčerpat emoční náboj svatého povolání pro váš život při vypracování výkladu textu, je ta nejnáročnější věc na světě. Bere vám to život.

Jednou jsem byl v semináři s dr. Jamesem Kennedym. Studenti se ho mohli ptát, na cokoli chtěli. Jeden se zeptal: „Doktore Kennedy, co považujete za nejnáročnější ve své službě?“ Odpověděl: „Připravit se na další nedělní kázání.“ Souhlasíte? Všichni víme, že je to pravda. Všichni víme, že takové důkladné kázání zkrátilo život Jana Kalvína. Musí být vyváženo odpočinkem a oddáním se tiché modlitbě a uvažování.

Všichni víme, že neustálé zaobírání se Božím slovem, týden co týden, někdy třikrát nebo čtyřikrát týdně, může být čas od času zdrcující. Ale těm, kdo jsou k tomu povoláni, je to odpovědí na volání k úžasné lásce, která vyžaduje mou duši, můj život, moje všechno. Opravdu byste to chtěli jinak?

8 Výkladové kázání je mocí pastorační služby, protože je vždy aktuální.

Když jdeme do slova a kážeme slovo, nemusíme se nikdy trápit, jestli je správná doba nebo ne nebo jestli je to správné poselství či není. Jistě je potřeba moudrosti

k tomu, abychom uměli rozlišit, zda na svatbě kázat z Přísloví nebo o „tělesných výtocích“ z Leviticu 15 při požehnání novorozence. Však víte, co myslím. Jak tak přemýšlím o této konferenci, znovu mi to připomíná, že výkladové kázání je vždy v módě, vždy „husté“, chcete-li, protože stav člověka zůstává stejný v každé době.

Závěr

Jak Lloyd-Jones navázal na Campbell-Morgana? Výkladovým kázáním. Jak Boice navázal na Barnhousea? Výkladovým kázáním. Jak Timoteus navázal na Pavla? „Hlásej slovo.“ Musíme střežit, co nám bylo svěřeno výkladovým kázáním. Musíme, protože bez toho nemůžeme konat zdravou službu, návštěvy nemocných a umírajících. Nemůžeme pokračovat v evangelizacích, učednictví, světových misiích, budování svatých nebo svědecktví v našich komunitách, aniž bychom vykládali slovo z jiného světa. K tomu jsme byli stvořeni. To je náš život. To je naše srdce. Čtenáři příběhů velkých misionářů si vzpomenu na úžasný příběh odvážného Skota, lékaře dr. Davida Livingstona, který stejně jako Lloyd-Jones nebyl jen lékař, ale také kazatel evangelia. Vzpomenete si jistě, že tělo Davida Livingstona bylo přivezeno z Afriky, kde zemřel, aby byl pohřben s největšími poctami ve Westminsterském opatství. Vzpomínáte si však také, že než bylo jeho tělo vyprostěno z nehlubších částí toho velikého kontinentu, aby podstoupilo 700 mil dlouhou cestu k pobřeží, lidé kmene, na jejichž území zemřel, tak milovali tohoto muže, že vyňali srdce z jeho těla a pohřbili ho za velikého rituálu do

země tam, kde kázal evangelium? Ježíš v Matouši 6,21 řekl: „Nebot kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce“ (Mt 6,21). Domorodci věděli, že pokladem Davida Livingstona byla Afrika. Jeho duše půjde k Jeho Spasiteli. Jeho tělo se pro tuto chvíli vrátí do jeho rodné země. Ale Livingstoneovo srdce zůstalo v Africe. Vědí tedy naši lidé, že jsou naším pokladem? Vědí, že si ceníme kázání Božího evangelia právě jim? Vědí, kde je naše srdce?

Byl jsem dvanáctým pastorem sboru, který byl založen v roce 1838. Muži, kteří mě předcházeli, byli velmi milováni. Následoval jsem jednoho z největších křesťanských kazatelů 20. století. Dr. Ben Haden zůstává mým blízkým přítelem. On následoval muže, jehož jméno je vyryto na všem od YMCA až k misii mezi bezdomovci. Ten byl následovníkem milovaného pastora, který zemřel pět let po nástupu na toto místo, ale těchto pět let zanechalo dojem na dalších šedesát let. Ten byl následovníkem dřívějšího konfederálního kaplana, který na konci 19. století vedl pravou kampaň za civilní práva Afroameričanů. Sloužil 50 let. Vždy nosil kolárek a vždy nechával svítit plynové a později elektrické světlo na verandě fary, „pro případ, že by někdo potřeboval pastora“.

Jednou jsem mluvil se staršími lidmi v našem shromáždění o svých předchůdcích. „Proč jsou stále v takové úctě? Čím byli tak výjimeční?“ A slyšel jsem odpověď od různých lidí, různé příběhy, ale vždy společný jmenovatel. Myslím, že důvod, proč jsou moji předchůdci tak v úctě, je, že stejně jako Livingstone kázali slovo jistým lidem v jisté době a v jistém místě. A to

slovo dělalo pro ty lidi v jejich zemi, v jejich době to, co slovo vždy dělá – zachraňuje, mění životy, obnovuje, dává naději, přináší ujištění a přivádí Boha k lidem a lidi k Bohu. Jsem přesvědčen, že konec konců toto je ta odpověď. Všichni kazatelé, ať už sami sebe považují za myš nebo slona, veliké nebo malé, jsou milováni, když věrně

otvírají Chléb života a krmí Ježíšovy ovečky. A to je náš odkaz, ne to, že jsou naše podobizny zachyceny v olejomalbě na zdi našeho sboru, ale že jsou naše srdce pohřbená na tom místě, kde jsme hájili slovo, strávili své roky kázáním slova a vydali tomu své životy. Víte, pro ty, jejichž životy se proměnily, budete vždycky obrem. Amen.

UŽÍVÁNÍ TITULŮ

David Gay

Nový zákon nikdy nepoužívá žádný titul pro žádného muže v církvi. Ba co víc, kategoricky je zakazuje. V současnosti však většina křesťanů používá tituly (nebo alespoň jeden), a to bez hnutí brvou, přestože to odporuje Kristovu jasnému příkazu. Jednou si Kristus stěžoval na zákoníky a farizeje, kterým se líbilo, jak „je lidé na ulicích zdraví a říkají jim „Mistře“ a řekl: „Vy však si nedávejte říkat ‚Mistře‘: jediný je váš Mistr, vy všichni jste bratří. A nikomu na zemi nedávejte jméno ‚Otec‘: jediný je váš Otec, ten nebeský. Ani si nedávejte říkat ‚Učitel‘: váš učitel je jeden, Kristus. Kdo je z vás největší, bude váš služebník. Kdo se povyšuje, bude ponížěn, a kdo se ponižuje, bude povýšen“ (Mt 23,1–12).

Nevím, jestli by to Kristus mohl vyjádřit jasněji. Žádné tituly v Boží církvi. Tečka! Netvrdím samozřejmě, že dnešní věřící obecně používají právě titul ‚Mistře‘. Jde mi o princip. A zde je princip, nemylte se. Žádné tituly v církvi.

Proč tedy většina členů církve používá tituly, když například oslovují některé muže jako ‚pastore Bloggsi‘, ‚pastore Fre-

de‘ nebo jen ‚pastore‘? Všiml jsem si, že v reformovaných a evangelikálních kruzích se podobné oslovení objevuje stále častěji. Opičí se totiž po anglikánské církvi s jejich nechutným a pseudopřátelským ‚biskupe Tome‘. Jak často slyšíme: ‚Dal by si pastor šálek čaje?‘ ‚Byl by pastor tak laskav a poděkoval by?‘ ‚Sedl by si pastor zde?‘ ‚Pastor Bill řekl toto a ono.“ Ze zkušenosti vím, že dokonce i manželka může mluvit o svém muži jako o ‚pastorovi‘! Povolíme-li na chvíli tomuto slovu – což bychom neměli, protože Nový zákon to nedělá – proč tak zřídka oslovují lidé ‚pastora‘ jako ostatní muže? Zdá se, jako kdyby si většina křesťanů myslela – soudě podle slov, která používají – že ‚pastor‘ je někdo jiný než obyčejný smrtelník. Proto ho titulují ‚pastor‘. Je to tak jednoduché.

Mluvit o člověku jako o ‚panu X, který je starším tohoto a tohoto sboru‘, je jedna věc, a je to správné. Nazývat muže ‚pastorem X‘ nebo ‚starším X‘ je něco jiného. *To je titulování lidí.* ‚Pavel, apoštol‘ je biblické. ‚Apoštol Pavel‘ (navzdory praxi pře-

vážné většiny věřících) není. I když apoštolové nikdy nebyli oslovení titulem, Pavel je například v současnosti téměř vždy zmiňován jako ‚apoštol Pavel‘. V Písmu je však nazýván jako ‚Pavel, apoštol‘ nebo ‚apoštol‘, ale nikdy jako ‚apoštol Pavel‘. Opakuji to, protože vím, že velké většině křesťanů to bude znít zcela neuvěřitelně, totiž že ‚apoštol Pavel‘ je nebiblický výraz. Nejsem hnidopich. První křesťané nepoužívali tituly.

Nevymyslím si. Moje slova jsou odmítána jako ‚hnidopišství‘. Ale já si opravdu myslím, že ‚pastor Bill‘ se stalo titulem, který s sebou v rámci vymezených církevních kruhů nese ohromnou vážnost. Uvědomuji si, že jsem pravděpodobně v menšině o jednom člověku, ale skutečně nikde nečteme (ať je to hnidopišství, nebo není), že by se Pavel popsal nebo byl popsán jako ‚apoštol Pavel‘. Proč se tedy nevzdáme návyku, pro který není žádné biblické opodstatnění, a nenapodobujeme způsob vyjadřování, pro který máme biblický precedent?

Už slyším, jak se na protest zvedají hlasy, cítím, jak se ježíte. Mluví o bouři ve sklenici vody! Záleží na tom? Nuže, když na chvíli připustím, že vůbec existuje někdo jako ‚pastor‘ – kdybychom používali tuto formu oslovení pro každého ve sboru, nebylo by to tak špatné – třeba ‚mlékař Smith‘, ‚deratizér Black‘, ‚žena v domácnosti Johnsonová‘ atd. A co ‚učitel Robinson‘, ‚děkan Brown‘, ‚pomocný asistent Smith‘, ‚biskup Green‘ nebo ‚záchodová-uklízečka-domu-kde-se-scházíme Jonesová‘ nebo ‚ta-co-uklízí-nepořádek-poté-co-všichni-ostatní-zmizí-Smithová‘? Ale to přece neděláme! Titulem oslovujeme jen jeden druh lidí. Proč? Titu-

lováním pastorů, a nikoho jiného křesťané prakticky oddělují služebníky od zbytku sboru a rozdělují věřící na dvě skupiny, čímž posilují představu o duchovních a laicích. A to vše navzdory skutečnosti, že Kristus zakazuje svým lidem, aby v církvi používali jakékoliv tituly, a navzdory tomu, že to řekl zcela jasně, přímo kategoricky.

Zamyslete se nad 2. Korintským 8,23: „Pokud jde o Tita, je to můj společník a spolupracovník v díle pro vás. Pokud jde o oba další bratry, jsou to vyslanci církve a sláva Kristova.“ To prohlásil Pavel. Byli Titus a ostatní někdy oslovení jako ‚společník Titus‘, ‚spolupracovník Titus‘, ‚vyslanec Gaius‘, ‚sláva Kristova Onesimus‘ nebo tak podobně? Plně souhlasím s prohlášením apoštola: Takoví lidé zaslужují uznání, čest a respekt (1K 16,18; Fp 2,29; 1Te 5,12). Ale to neznamená, že jim budeme přidělovat tituly, třeba: „oddaný-službě-svatým Štěpán“, „ten-který-se-připojil-k-dílu-evangelia Fortunatus“ a podobně. Co například ‚dělník Achiacus‘, ‚ten-kdo-riskuje-svůj-život-pro-Krista Epafroditus‘? Podívejte se na kontext právě citovaných veršů. Pavel už nemohl těmto mužům připsat větší důstojnost, ale nikdy se ze stejného důvodu neuchýlil k používání titulů. Vždyť právě titul by je připravil o úctu, kterou jim chtěl vyjádřit. Připomíná mi to staré časy, kdy bylo pravidlem, že čím banánovější republika, tím okázalejší poštovní známka – čím větší duchovní titul, tím menší čest. – Děláme to schválně. Je to totiž úplný nesmysl. Jako například ‚pastor Bloggs‘.

Mnozí křesťané budou nepochybně tvrdit, že slovo ‚pastor‘ nebo ‚služebník‘ nebo

„reverend“ používají jen jako zdvořilostní tituly a nemyslí tím nic špatného. Uvědomuji si, že moje kritika je urazí. Ale nemohu si pomoci. Uvedená praxe je zdrojem velikých potíží v Božích církvích, protože není ničím jiným než neposlušností Kristu, třebaže v mnoha případech neúmyslnou. A neposlušnost Písmu je hřích, který s sebou nese velké následky (Mt 7,24–27, Lk 6,46–49, Ř 2,13, Jk 1,22–25, 1J 3,4). Jaký Kristův příkaz? Někteří jinak výteční reformovaní komentátoři tvrdí o tomto problému kupodivu opak. Jsou připraveni prohlásit černé na bílém, že Kristus nezakazuje nazývat „služebníky“, „pány a otci“. Ve vsí účt, přesně to Kristus zakazuje! Je zarážející číst taková slova v Reformed commentary (Reformovaný komentář) od Matthewa Poolea. Člověk by je čekal spíš v knize papeženců než v reformované práci. Tvrdit, že Kristus zakazuje jen honbu za titulem, jistě nestačí. To ne! Kristus zakazuje používání titulů. Kalvín považoval za „absurdní“ neudílet vyučujícím služebníkům titul, pokud neprojevují sklon k panování nad Božím lidem. Samozřejmě souhlasím, učitelé by neměli panovat nad Božím stádem, ale tím se v našem oddíle Kristus nezabývá. Vyučuje pravý opak toho, co Kalvín. Kristus říká, že je absurdní titulovat muže v církvi, a co hůř, je to zcela špatné. Kalvín však na to nedbal a trval si na svém. Všichni se shodneme, že chvástání a oslavování člověka je v církvi zakázáno, ano, ale o tom Kristus nemluví. Neodsoudil chvástání se tituly ani usilování o ně, ale jejich *používání*.

Kristovy příkazy ohledně titulů jasně platí pro církve a jen pro církve. Nemusí-

me se obávat používání titulů ve světě. To je pro křesťany v rámci civilního života zcela v pořádku. I Pavel je příležitostně používal, když oslovoval titulované vládcy jako krále Agrippu nebo Festa (Sk 26,2). Tituloval je, jak se slušelo, jak bylo jeho povinností (Mt 22,21, Ř 13,7, 1Pt 2,17). Avšak Kristus řekl, že tyto věci nikdy nesmí být zavedeny do církve. Nikdy! I kdyby se, řekněme, král nebo prezident stal členem místního sboru, v rámci života toho sboru je obyčejným člověkem. Nemá se s ním zacházet jako s králem nebo prezidentem, ani tak nemá být oslovován – nemá žádné postavení nebo titul nad ostatní členy. Když to skotští kazatelé řekli Jakobovi VI., nelíbilo se mu to.

Opakuji, že i když je zcela v pořádku používat tituly ve světě, *ve sboru tomu tak není*. Láska k titulům je v lidech hluboce zakořeněna – staří farizeové jimi byli přímo unesení (Mt 23,1–12) – a jejich používání je dnes považováno za normální. Zdá se, že někteří služebníci jsou rádi oslovováni jako „pastoři“. Co víc, mnozí křesťané, zdá se, si v titulech libují, v církvi je chtějí, touží po nich.

Pavel, a to je pravda, popsal sám sebe jako „otce“ a „matku“ (1K 4,14–15, Ga 4,19, 1Tm 1,2). *Ale nepoužil tím titul*. Jen vyslovil skutečnost. Jednal *jako otec* a *jako matka* (1Te 2,7.11). Prokazoval charakter milujícího rodiče. Ale nikdy nebyl oslovován „otče“ nebo „matko“. A opravdu, představa té druhé možnosti odkrývá směšnost celé této záležitosti. Umíte si představit nějakého křesťana, jak mluví o „matce Pavlovi“? Byl „učitel“ (1Tm 2,7, 2Tm 1,11), apoštol, ale nikdy ho tak neoslovovali, ne-

byl nikdy známý jako „učitel Pavel“ nebo, jak jsem již poznamenal, „apoštol Pavel“. Ani mu nikdy neříkali „pastore Pavle“, i když žádný jiný člověk neměl tak pastýřské srdce. Samozřejmě, že nepoužíval titul – vždyť věděl, že Kristus to v církvi zakázal. Pavel proto odmítal hledat „slávu u lidí“ (1Te 2,6–11). On, který se rozhodl nechlubit se ničím jiným než křížem (Ga6,14), by nikdy nepoužil tituly, protože to je jistá cesta k hledání (a získání!) slávy (a horší!) u lidí. Kristus, to je jasné, chce, aby se jeho lidé vyvarovali používání titulů. Důvod je zřejmý. Používání titulů vyvolává v Jeho lidu hříšný pocit separace a nadřazenosti.

Od anglikánského biskupa to zní sice trochu divně, nicméně J. Ch. Ryle správně poukázal, že ačkoliv je třeba prokazovat řádnou úctu těm, kdo jsou našimi představenými v Pánu (1Te 5,12–13): „Stále musíme být velmi opatrní, abychom bezhlavě služebníkům nepodbízeli pozici a úctu, která jim nenáleží – nesmíme nikdy dovolit, aby vstoupili mezi nás a Krista. Nejsou prostředníky, kteří by mohli převzít záležitosti mezi naší duší a Bohem. Nikdy na tyto věci nezapomeňme. Taková obezřetnost je stále užitečná – lidská přirozenost se vždy spíše spolehne na viditelného služebníka než na neviditelného Krista.“

Vezměte si Ryleovu poslední myšlenku: „Lidská přirozenost se vždy spolehne spíše na viditelného služebníka než na neviditelného Krista.“ Ryle měl pravdu. Ta nemoc byla ve starověkém Izraeli zakořeněná, její symptomy se jasně projevíly pokaždé, když lidé dali přednost kouzlu viditelných model před samotným pravým a neviditelným Bohem (Iz 44). Dnes

je přítomná v nás. Právě neštovice byly vymýceny, dodo vyhynul, ale láska k otitulovanému služebníkovi nikoliv. Nazvěme to pravým jménem. Máme co do činění s vytvářením duchovenstva.

Co se týče podstaty Ryleova vyjádření, v dnešních sborech se o pastorech mluví se zatajeným dechem, jedná se s nimi jako s nadřazenými a jsou stavěni na piedestal. To je však zcela nesprávné! Uznávám, že starší mají pověření od Boha a musejí vykonávat svou službu s řádnou autoritou, stejně jako to apoštol přikázal Timoteovi a Titovi (1Tm 4,11–12, Tt 2,15). To však nesmí být konáno v panovačném duchu. Nesmějí panovat nad Božím stádem (1Pt 5,1–4). Mírně řečeno, tvrdím, že povšechné používání titulů, jako je „pastor“, povzbuzuje a posiluje zlo spočívající ve vyvyšování skupiny mužů v církvi do pozice, která žádnému člověku nikdy nepříslušela. Proto je tak smutné, že tolik lidí v církvi na titulech trvá.

Členové sboru musí přijímat, uznávat, respektovat, velmi si vážit, cítit a poslouchat své starší a kazatele v souladu s Písmem (1K 16,18, Fp 2,29, 1Te 5,12–13, Žd 13,7 a 17 a 24), ale to se nesmí nikdy zvrhnout v přestoupení Kristova příkazu. V každém případě platí, že dát člověku titul je jednoduché, zatímco pečlivě plnit pokyny Nového zákona je těžké a je k tomu třeba mnoho milosti. Udělit staršímu titul znamená dát mu lacinou cetku. Projevovat mu biblickou úctu znamená obdarit ho slavnou korunou. Kdyby jen sbory pochopily, jaký nádherný zisk – duchovní zisk, by jim plynul z toho, kdyby lidé v této záležitosti následovali Krista a odmítli svět! Pak by jistě změnili své způsoby.

Nemá vůbec cenu pokoušet se jako Masters rozlišovat mezi „tituly *autority* a *moci* a... tituly *funkce* a *způsobilosti*“, přičemž to druhé by mělo být přijatelné a to první nepřijatelné. Divil bych se, kdyby průměrný člen sboru opravdu ocenil skutečnost, že někdy může použít titul v církvi a někdy ne. Skutečně chápe průměrný křesťan rozdíl mezi „autoritou a mocí“ na jedné straně a „funkcí a způsobilostí“ na druhé? Pochybují. A není to žádné překvapení, protože The Concise Oxford Dictionary ve skutečnosti uvádí „funkci“ jako součást definice „moci“!

Ano, zjevně je přijatelné, aby byl člověk v církvi bezstarostně oslovován jako „pastor“, pokud si všichni uvědomují, že se nejedná o autoritu tohoto muže, ale o jeho funkci. Ještě jednou, kolik lidí rozumí tomuto rozdílu? Ba co víc, tvrdím, že velká většina křesťanů, pokud o tom vůbec kdy přemýšlí, dělá právě to, o čem je řečeno, že by to dělat neměli – mají na mysli autoritu a postavení toho muže. Tvrdit opak je neuvěřitelné.

To mi připomíná argumenty papeženců, jak obejit druhé přikázání. „Věrní“ si

zjevně uvědomují, že neuctívají modlu, když ji uctívají, protože ji jen uctívají! Pro čtenáře, kteří nevědí o zapeklitostech papeženského argumentu, podotýkám, že zahrnuje hru se slovy. „Věrní“ mají být schopní rozlišovat mezi dvěma druhy uctívání podle jejich latinských názvů. Zbývá doufat! Protože ten, kdo na vlastní oči viděl, jak se „věrní“ klanějí, hrbí a křížují před sochou, a všiml si, jak je modla ohlazená bezpočtem rukou a rtů, které se jí po celé roky dotýkají, nemůže pochybovat o tom, co si „věrní“ myslí, že dělají.

Rychle dodávám, že netvrdím, že to samé se děje, když lidé v církvi používají tituly – alespoň doufám, že ne – ale trvám na tom, že věřit, že si průměrný křesťan přebere z definice vytvořené některými reformovanými učiteli logiku nezbytnou k zachování Kristových pravidel, a tvrdit, že to opravdu dělá, je příliš velké sousto.

Pojďme tedy opustit používání titulů v církvi.

Přeložila Julie Petrecká.

Redakčně zkráceno. Nezkrácený článek najdete na webových stránkách.

DUCHOVNÍ ROZLIŠOVÁNÍ

NON SOLUS CHRISTUS

Lež, která se šíří mezi evangelikály

Jiří Král

Je to plíživá, zákeřná lež. Přichází nepozorovaně. Je těžké si jí všimnout. Podobně jako virus, který je schopný pozměnit DNA zdravé buňky, tato lež zasahuje jako zhoubná nemoc do jádra víry, do smýšlení lidí. Možná už tě nakazila a ty o tom ani nevíš.

„Bůh nelpí úzkostlivě na doktrínách. Bůh nás bude posuzovat podle našeho srdce. Není tedy důležité, jak a v co přesně věříš.“

Nějak tak se tě možná ta infekce dotkla. Z toho člověk nemusí hned umřít. Ale

ona se chce zavrtat hlouběji do tvého smýšlení. Formovat, pozměnit tvou víru.

Těhle lži jde o to, abys uvěřil, že ospravedlnění z hříchu, smíření se svatým Bohem, se nemusí uskutečnit výlučně v Kristu. Že člověk nemusí nutně věřit nějaké doktríně o výlučnosti Ježíše Krista jako jediného prostředníka mezi Bohem a člověkem. Že člověk může mít vedle Krista ještě další prostředek, nějaký další způsob ospravedlnění, a přesto dojde spásy.

Zkrátka chce dosáhnout toho, abys uvěřil, že víra v Krista „plus něco“ je víra, která vede k záchraně. Protože to rozhodující je, že věříš v Krista. To „plus něco“ bude Bůh prý ochotný nějak tolerovat nebo odpustit. Tato lež nechce zcela změnit DNA tvé víry. Chce ji nenápadně modifikovat. Tak, aby si zachovala vzezření pravdy. Ale jejím cílem je usmrtit tě.

Pět solas jsou obrazně pilíře víry protestantů a potažmo evangelikálů. Jedním z nich je: „Solus Christus“, tedy „Pouze Kristus“ nebo „Jedině Kristus“. Zdůrazňuje výlučnost Ježíše Krista v biblickém pojetí spásy. Možná se ptáte: „Opravdu Boží slovo učí, že člověk může dosáhnout záchrany pouze a výlučně skrze Krista? A co když se někdo spoléhá na Krista, ale přidá k Němu ještě něco nebo někoho jiného? Opravdu bude Kristem odmítnut, jako by byl nevěřící? Není to přehnané tvrzení?“

Pak se vás ptám: „Chce po nás Bůh, abychom věřili v nějaké další prostředky spásy? Kde je to v Bibli?“ V Bibli naopak čteme:

◆ *Je totiž jeden Bůh, jeden je také prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš. (1 Tm 2,5 ČSP)*

Když apoštol Petr mluvil o Ježíši Nazaretském, řekl:

◆ *A v nikom jiném není záchrana; neboť není pod nebem jiného jména daného lidem, v němž bychom měli být zachráněni. (Sk 4,12 ČSP)*

Pán Ježíš nás varoval slovy: „*Ne každý, kdo mi říká: ‚Pane, Pane, vejde do království Nebes, ale ten, kdo činí vůli mého Otce, který je v nebesích*“ (Mt 7,21 ČSP). Boží vůle je, abychom věřili a zvěstovali světu Ježíše Krista jako jediného – výlučného prostředníka spásy. Bůh nechce, aby kdokoli věřil lži, že vedle Jeho jediného milovaného Syna existují další prostředky spásy. Ten, kdo prohlašuje, že takové prostředky existují, lže a staví se na odpor Bohu. Nejen že nečiní vůli Boží, ale aktivně činí pravý opak Boží vůle a svádí tím ostatní! Pro takové měl Pán Ježíš vždy jen ta nejtvrďší slova varování. Dokonce i odsouzení (srov. Mt 18,6)!

Naše víra musí stát na skále, a tou je Kristus. Ne na úlomku skály, smíchaném s pískem a já nevím s čím ještě. Není možné uvěřit lži v tak zásadní věci, která formuje víru člověka. Stejně jako není možné se uzdravit požitím jedu smíchaného s lékem. Skutečný věřící se nemůže mylit v odpovědi na otázku: „Jak může být hříšník ospravedlněn před svatým Bohem?“

Proto se ptám: Je pravda, nebo lež, když někdo tvrdí, že: Podmínkou dosažení smíření s Bohem je vyznat knězi všechny těžké hříchy (Katolický katechismus (KKC), čl. 1493)?

Katolické svátosti, které římskokatolická církev považuje za svátosti Nové smlouvy, jsou podle ní pro člověka nutné ke spásě

(čl. 1129). Ospravedlnění se uděluje křtem, svátostí víry (čl. 1992). Křtem v římskokatolické církvi je člověk osvobozený od hříchu a znovuzrozený jako Boží dítě (čl. 1213, 1265). Křtem se odpouštějí všechny hříchy, prvotní hřích a všechny osobní hříchy, jakož i všechny tresty za hřích (čl. 1263).

Při slavení eucharistie se podle římskokatolické církve chléb a víno proměňuje v tělo Kristovo (čl. 1376), a v této božské oběti, která se koná ve mši svaté, je přítomen a nekrvavým způsobem obětován sám Kristus (čl. 1367). Tato oběť eucharistie je přinášena na smír za hříchy živých i mrtvých (čl. 1414) a kdykoli se eucharistie slaví, vždy se uskutečňuje dílo našeho vykoupení (čl. 1405).

I když člověk zemře v Boží milosti a přátelství a má jistotu věčné spásy, nemusí být podle ŘKC dokonale očištěn. Proto je možné, že bude po smrti podroben konečnému očišťování v očistci, aby dosáhl svatosti nutné ke vstupu do nebeské radosti (čl. 1030).

Marie má podíl na dovršení spásy všech vyvolených a v současné době v nebi vykonává spasitelný úkon – přímlovami získává věřícímu dary věčné spásy. Proto je vzývána v církvi jako přímlovkyně, pomocnice, ochránkyně a prostřednice (čl. 969). Marie se stala královnou trojí Církve a také paní a vládkyní křesťanské církve [KKC, část A) Důvody mariánské úcty]. Cílem mariánské úcty je dovést věřícího k Ježíši, k Bohu, k věčnému životu [KKC, část B) Cíl mariánské úcty]. Vroucí úcta a láska k Panně Marii je známkou věčného vyvolení a mariánská úcta je zárukou Boží milosti, spásy a vytrvání [KKC, část C) Ovoce mariánské úcty]. Maria vede

ke Kristu a úcta k ní je cesta k Bohu [KKC, část E) Podmínka pravé mariánské úcty].

Je to pravda, nebo lež? Jde o druhotné, nebo primární otázky víry a spásy? Pokud těmto věcem někdo věří, zakládá se jeho víra na lži, nebo na Boží pravdě? Odpověď je zjevná. Římskokatolická církev, v porovnání s učením Pána Ježíše a jeho apoštolů, učí falešné evangelium, protože odpovídá jinak na rozhodující otázku spásy: „Jak hříšník dojde ospravedlnění před svatým Bohem?“

Víra, která se nezakládá výlučně na Kristu, je falešná víra. A falešná víra vede do záhuby.

Jak je možné, že tolik evangelikálů považuje za Kristovu církev i organizaci, která bludným učením svádí lidi do záhuby? Jak je možné, že spousta evangelikálů považuje za spasené i takové lidi, kteří odmítají Boží pravdu, že výlučně Kristus má moc je ospravedlnit z hříchu? Lidi, kteří se spoléhají vedle Krista na různé lživé prostředky spásy? Jak je možné, že se najdou evangelikálové, kteří tvrdí, že i tak je možné dojít spásy?!

Odpověď je nasnadě. Sami jsou nakaženi nemocí non solus Christus. Ta lež již modifikovala jejich víru.

A přece mají lék na dosah. Přijmou ho?

Nenechte si vnutit myšlenku, že tolerance lži je projevem lásky k bližnímu. Nenechte si podsouvat, že zaujmout jasný postoj v tak zásadní otázce znamená někoho odsuzovat. Je tomu právě naopak! Zlo je utvrzovat někoho ve lži, že je možné věřit i v jiné prostředky spásy než výlučně v Krista. Učení „Kristus PLUS něco“ totiž pohrdá dokonalou obětí Pána

Ježíše Krista a brání lidem vejít do Božího království.

Zeptejte se svého pastora, představitele své denominace a vedoucích křesťanské organizace, kterou podporujete nebo kde sloužíte: Může člověk věřit i v jiné prostředky spásy, než výlučně v Krista a být spasen? Co z toho potom plyne pro římskokatolickou církev? A uvidíte, zda-li jeho odpověď je čistá jako křišťál.

Varujte se této nákazy! Nepodporujte ty, kteří tu nákazu šíří. Byť si říkají evangelikálové. Neúčastněte se toho. Raději se snažte vést k Boží pravdě každého, kdo té lži věří. Citlivě a s láskou se jim snažte pomoci k uzdravení z této zhoubné nemoci. Kdo miluje bližního, ten chce, aby poznal Boží pravdu. Věřte tedy a učte, že záchrana je jedině – **výlučně v Kristu.**

PŘEDĚLÁVÁ PAPEŽ FRANTIŠEK KATOLICKOU CÍRKEV NA PROTESTANTSKOU?

Leonardo De Chirico

Nedávná společná připomínka reformace (Lund ve Švédsku, 31. října 2016) je jen špičkou ledovce ekumenických aktivit papeže Františka. Jeho neúnavné setkávání s křesťanskými vůdci (od patriarchů z Konstantinopole a Moskvy po vedoucí hlavního proudu protestantských denominací a několik letničních pastorů) je příznačným znakem jeho pontifikátu, který začíná uvnitř katolické církve vyvolávat obavy. Jeho neustálé poznámky o potřebě urychlit cestu k jednotě, jak se podle Říma zdá, mírní, pokud ne přímo bagatelizují, tradiční podmínky k takové jednotě. Někteří katoličtí kritici se obávají, že papež tráví více času s nekatolíky než s lidmi své vlastní církve. Po jeho nedávném ocenění Martina Luthera padla v rozhovoru, který poskytl italským katolickým novinám *Avvenire* (shrnutí vyšlo i v angličtině), dokonce přímá otázka: Předělává papež katolickou církev na protestantskou?

V souladu s Druhým vatikánským koncilem

Papež František odmítl názor, podle kterého bylo společné připomenutí protestantské reformace nevhodným „letem vpřed“, a své činy bránil odvoláním se na Druhý vatikánský koncil coby základ svých ekumenických iniciativ. Není divu. Druhý vatikánský koncil (1962 – 1965) usiloval o přeměrování ekumenického směru římskokatolické církve rozpoznáváním znaků pravé církve v jiných společenstvích a nazýváním nekatolíků „oddělenými bratry“. Jedním z cílů koncilu bylo podpořit úplnou jednotu mezi křesťanskými církvemi a společenstvími, při které by všechny došly ke smíření s teologickým náhledem a eklesiastickým uspořádáním římské církve. Nic nového pod sluncem. Vše, co František koná v oblasti ekumenismu, bylo připraveno a předpřipraveno při Druhém vatikánském koncilu. Předchozí papežové – Jan

XXII., Pavel VI., Jan Pavel II. a Benedikt XVI. – se každý svým vlastním způsobem pokusili zavést ekumenickou myšlenku koncilu. František potvrzuje, že je papež, který, aniž by rozvláčně citoval Druhý vatikánský koncil, možná ztělesňuje jeho „ducha“ více než jeho předchůdci.

Konkrétněji řečeno se František odvolává na padesát let starý dialog mezi římskokatolickou církví a luterány, který v roce 1999 vyústil ve Společnou deklaraci k nauce o ospravedlnění podepsanou Janem Pavlem II. pod vedením tehdejšího kardinála Ratzingera. Podle Františka tento dokument urovnává hlavní teologické otázky vyvolané reformací, a tím dláždí cestu k ještě plnější jednotě. Po této významné dohodě nezbylo z reformace nic zásadního, kromě ubohých politických konexí sebestředných církví, které lpí na své minulosti.

Ukazatelé jednoty

Papež odmítá myšlenku, že dělá ze své církve protestantskou, a odvolává se na Druhý vatikánský koncil jako na veliké teologické plátno, jehož novým ekumenickým ovocem je právě Společná deklarace. Vidí sebe samého jako část dlouhodobé trajektorie. Navíc skutečnost, že přistupuje k ostatním křesťanským tradicím a společenstvím (tj. odlišným skupinám východní pravoslavné církve) se stejným, pokud ne větším zápletem, naznačuje, že není přitahován konkrétně jen ke křesťanství. Jeho ekumenický zápal jde i za hranice křesťanství a rozlévá se do světa náboženství a sekulárního světa. Bere jednotu, tedy křesťanskou jednotu, jako část většího cíle, který souvisí s jednotou lidstva.

Ale vraťme se zpět k otázce protestantizace katolické církve. Ve spojení s Františkovou vášnivou touhou po jednotě probíhá kolem jeho hodnocení reformace důležitá polemika. Jeho výklad dějin a pokračujícího významu reformace de facto odstraňuje ze scény teologii a tuto hnací sílu jednoty nahrazuje společným konáním věcí a společnou modlitbou. Jinými slovy, jedině Písmo (Bible má nad církví nadřazenou autoritu), jedině vírou (spasení je dar získaný vírou v Krista a důvěrou v něho) a jedině Kristus (celý křesťanský život se soustředí na něho) nejsou nic jiného než pozůstatek dávné minulosti. Římskokatolická církev podle papeže již tyto znepokojivé otázky zpracovala a ti, kdo chtějí i nadále mávat vlajkou reformace, jen pokračují ve hře o moc založené na církevní politice. Je to opravdu tak? Samozřejmě, že reformace měla politický podtón. Avšak jak tvrdí nedávno vzniklé prohlášení „Je po reformaci?“ podepsané množstvím evangelikálních teologů a vedoucích z celého světa: „Při vší své rozmanitosti a občasných sklonech ke konfliktům byla protestantská reformace v samé podstatě výzvou 1) k obnovení autority Bible nad církví a 2) k novému uvědomění si skutečnosti, že spasení k nám přichází jen skrze víru.“ To jsou pokračující a nevyřešené otázky současného vztahu mezi římskými katolíky a evangelikálními křesťany. Církevní politika, ačkoliv byla s reformací nedílně spjatá, nebyla jejím hlavním důvodem a není ani jejím hlavním odkazem.

Římskokatolická církev se s papežem Františkem nestává protestantskou. Spíš

je stále katoličtější, to znamená, že přijímá a vstřebává vše, aniž by ztrácela svou „římskou“ podstatu. Setrvává v teologickém a institucionálním postoji, který pro-

testantská reformace vybízela k obnově podle evangelia.

Z blogu Vatican Files.

Překlad Julie Petrecká.

ODPOVĚĎ NA DOPIS ČTENÁŘE

Dobrý den,

Reaguji na článek Černá kniha komunismu z čísla 66 (z webového archivu).

Jeví se mi jako nutné komentovat tento příspěvek. Myšlenky komunismu jsou mnohé a značná část je ryze ateistická, některé skutky vyznavačů komunismu byly opravdu hrozné. Nicméně článek dle mého posouzení v jednom nemá správný pohled, a sice v myšlence společného vlastnictví majetku, tedy výrobních prostředků. Nelze to vyloučit ze Slova Božího, a tudíž to nelze zavrhnout. Navíc tato část Slova Božího je i v praxi existující dodnes a je funkční. Nazývá se Kibuc. Nicméně vraťme se ke Slovu Božímu a tím je společné vlastnictví a jeho společné užívání:

- ◆ *Všickni pak věřící byli pospolu, a měli vsecky věci obecné. (Sk 2,44 KRAL)*
- ◆ *Toho pak množství věřících bylo jedno srdce a jedna duše. Aniž kdo co z těch věcí, kteréž měl, svým vlastním býti pravil, ale měli vsecky věci obecné. (Sk 4,32 KRAL)*

Toto nelze pojmout jako zlou myšlenku. Je správná a platná. Otázka je sjednocující myšlenka a tou je víra v Boha a jeho požehnání a spása pro věčný život. Tedy Bůh sám.

S pozdravem

Daniel M.

Pokoj Vám a milost, Danieli.

Děkuji Vám za Váš email. Jsem moc rád, že nám píšete, nicméně nemohu s Vámi souhlasit v tom, co píšete.

1. Ohledně komunismu – je to ryze ateistická filozofie, jak píšete, založená na materialistickém pohledu na svět. Základ je naprosto špatný – a pokud je špatný základ, nemůže z něj vyrůstat opravdu nic dobrého. Vámi zmiňovaný článek o tom mluví velmi jasně.

2. Co se týče společného vlastnictví – článek sám nic takového nezmiňuje, ale máte pravdu, že to je myšlenka komunistické ideologie, popularizovaná např. známou písní Jana Wericha z „Císařova pekaře“: „Když všichni všechno všechněm dáme, tak budou všichni lidi všechno mít dohromady.“ Myšlenka společného vlastnictví v komunismu se ve všech směrech odlišuje od toho, co popisuje druhá kapitola Skutků apoštolských. Do praxe byla tato myšlenka v naší zemi uváděná hlavně po roce 1948 a lze ji popsat také jako státem organizovanou loupež. Kdo něco měl, musel to odevzdat nebo mu to bylo ukradeno a dotyčný byl ještě navíc potrestán. V komunismu je to otázka nutnosti, nutného vývoje lidstva, kterému je třeba pomoci revolucí (i za cenu zmaření lidských životů). Principem, na kterém se

staví, je rovnostářství, i když aplikované do praxe v podobě, že „někteří jsou si rovnější“.

Ale ve druhé kapitole Skutků nic takového nenacházíme. Čteme tam, že:

◆ *Všichni, kteří uvěřili, byli pospolu a měli všechno společné. Prodávali svůj majetek a rozdělovali všem podle toho, jak kdo potřeboval. Každého dne pobývali svorně v chrámu, po domech lámalí chléb a dělili se o jídlo s radostí a s upřímným srdcem. (Sk 2,44–26)*

Všimněte si prosím několika důležitých věcí.

Princip dobrovolnosti. Tito první křesťané dávali na společné dílo, protože chtěli, nikoliv proto, že museli. Prokazovali svou lásku těm, kteří nic neměli nebo měli nedostatek a prokazovali jí tím, že se s nimi dělili o všechno potřebné k životu. Což je skutečnost, kterou Písmo učí i na dalších místech, je to vyjádření druhého největšího přikázání, tedy lásky k bližnímu.

Princip částečnosti. Tím mám na mysli skutečnost, že lidé zcela zjevně neprodávali všechno, co měli, nezbavovali se všeho, ale byli ochotní obětovat ze svého majetku dost na to, aby mohli zajistit druhé. Co všechno měli společné, ukazuje jak tento text, tak kapitoly následující. Ve třetí kapitole Petr říká chromému muži u Krásné brány, že nemá stříbro ani zlato. Pokud by křesťané měli všechno společné, potom by to znamenalo, buď že byli společně velmi, opravdu velmi chudí, nebo že Petr lhal a nebyl ochotný poskytnout ze společného majetku trochu stříbra či zlata na podporu chromého žebráka, nebo to ukazuje na to, že Petr mluví pravdu

a mluví o svém vlastním majetku, tedy že nemá stříbro ani zlato, které by mohl žebrákovi dát. V páté kapitole vidíme v příběhu Ananiáše a Safiry důležitý text, který se vrací také k předchozímu principu, k dobrovolnosti. Petr říká Ananiášovi, když mluví o poli, které Ananiáš prodal a následně vydával část peněz za celý obnos, který za pole utřžil:

◆ *[Pole] Bylo tvé a mohl sis je přece ponechat; a když jsi je prodal, mohl jsi s penězi naložit podle svého. (Sk 5,4)*

Pole bylo Ananiášovo. Mohl si je nechat. Nemusel je prodávat a bylo by to v pořádku. A když pole prodal, nemusel peníze dávat církvi, mohl s nimi naložit podle své vůle. To zjevně neukazuje na kolektivní vlastnictví a už vůbec ne na společné vlastnictví výrobních prostředků (výrobním prostředkem bylo v tomto případě pole, které Ananiáš prodal), ale mluví o tom, co popisuje čtvrtá kapitola:

◆ *Nikdo mezi nimi netrpěl nouzí, neboť ti, kteří měli pole nebo domy, prodávali je, a peníze, které utržili, skládali apoštolům k nohám. Z toho se rozdávalo každému, jak potřeboval. (Sk 4,34-35)*

Když se vrátíme do druhé kapitoly, čteme zde, že se křesťané scházeli po domech a následující kapitoly Skutků nám ukazují, že tyto domy měly své majitele – nepatřili všem, ale patřili konkrétním lidem. Jedním z takových domů, byl dům Marie, matky Jana Marka, kde se scházela církev (Sk 12,12). Znovu to nedokládá kolektivní vlastnictví, ale péči o chudé a potřebné. Kromě toho je zde ještě další princip:

Princip dočasnosti. Ve druhé kapitole Skutků byli v Jeruzalémě shromáždění Ži-

dé z celé římské říše, protože přišli slavit svátek týdnů (Ex 34,22). Podle konzervativních odhadů měl Jeruzalém v první polovině prvního století 80–100 tisíc obyvatel, přičemž během svátků, které trvaly minimálně týden, se počet lidí násobil desetkrát až dvacetkrát. Příchozí museli někde bydlet a něco jíst. Pokud bylo v den letnic tři tisíce nových křesťanů obrácených ve stejném poměru jako obyvatelé Jeruzaléma vs. návštěvníci (což je velmi pravděpodobné), a pokud nově obrácení chtěli zůstat alespoň nějakou chvíli „v učení apoštolském“ (viz Sk 2,42 – a opět je to velmi pravděpodobné), potom to pro jeruzalémskou církev musel být zjevně velký logistický problém. A nelze se divit tomu, že lidé prodávali, co měli, aby se postarali o sourozence v nově získané víře. Takto to ale nevypadalo dlouho.

Bůh přidával k církvi každý den ty, které povolával ke spáse (Sk 2,47) – a zde už bude řeč o obyvatelích Jeruzaléma. Ve Skutcích 4,4 čteme, že počet učedníků byl pět tisíc. A v šesté kapitole ještě vzrostl. Ale v šesté kapitole vidíme také problémy, které se objevily:

◆ *V té době, kdy učedníků stále přibývalo, začali si ti z nich, kteří vyrostli mezi Řeky, stěžovat na bratry z židovského prostředí, že se jejich vdovám nedává každodenně spravedlivý díl. (Sk 6,1)*

Tento text opět neukazuje na kolektivní vlastnictví, ale na soukromé vlastnictví, a na podporu církve takovým způsobem, aby se církev mohla postarat o své chudé (jak to vypadalo prakticky v případě vdov, se můžeme dozvědět z 1. Timoteovi 5,3–16).

K tomu musíme připojit ještě několik dalších biblických principů, které mluví o zachování rozdílů mezi lidmi – mluví o chudých a bohatých v církvi (1K 11,22; 1Tm 6,17–18), mluví o nedotknutelnosti osobního vlastnictví (např. Ef 4,28), o tom, že křesťané mají pracovat (2Te 3,10). Další text mluví soběstačnosti křesťanů:

◆ *Zakládejte si na tom, že budete žít pokojně, věnovat se své práci a získávat obživu vlastníma rukama, jak jsme vám již dříve uložili. Tak získáte úctu těch, kdo stojí mimo, a na nikoho nebudete odkázáni. (1Te 4,11–12)*

3. Co se týče **kibuců**, podíváte-li se do historie, uvidíte, že kibuc je komunistický vynález. To, že jej ve svém nadšení přijali někteří křesťané, z něj nedělá biblickou záležitost. A platí to i obráceně – kibuc není důkazem ani potvrzením správnosti společného vlastnictví.

Pokud vytrhneme Vámi uváděné verše z jejich kontextu, můžeme jimi „dokazovat“ jimi „bibličnost“ společného vlastnictví (a dějiny církve nám poskytnou dostatek „podpůrných“ příkladů), ale v kontextu tyto verše mluví o něčem trochu jiném – mluví o obětavé a ochotné službě druhým. A to je mezi dnešními křesťany – zvláště v naší zemi – velký problém. Velká většina sborů v naší zemi není ochotná ani podporovat své vlastní služebníky a spokojí se s tím, že jejich kazatele platí bezbožný stát. O ochotné a obětavé službě ani nemluvě. Taková církev může být jenom stěží světlem a solí okolnímu světu a nemůžeme se potom divit tomu, že křesťané hledají jiné způsoby „ovlivnění“ okolní společnosti, např. v politické anga-

žovanosti nebo ve využívání zábavy k oslovení lidí.

Bůh nám však svěřil své Slovo nikoliv proto, abychom si v něm našli, co se nám líbí, ale abychom ho studovali a vykládali v jeho kontextu a potom podle toho také

žili. Proto máme své myšlení opravovat podle Písma a ne „opravovat“ Písmo, podle toho, co si myslíme, že říká.

S modlitbou

Jaroslav Kernal

KŘESŤAN A MAJETEK

BOŽÍ ZÁMĚR S MAJETKEM (1)

Capitol Hill Baptist Church

Podívejme se do podobenství, které Ježíš vyprávěl v Matouši 25,14–30. Ježíš vypráví podobenství o pánu, který odjel na cestu a třem svým služebníkům svěřil různé sumy peněz, každému podle jeho schopností. První obdržel pět talentů, druhý dva a třetí jeden talent. Po návratu z cesty si pán služebníky nechal zavolat kvůli vyúčtování. První dva služebníci nechali peníze vydělávat a zdvojnásobili je. Pán je pochválil za jejich věrnost, nazval je „dobrymi“ a udělil jim více zodpovědnosti a podíl na své radosti. Třetí služebník byl však líný a podlý a schoval peníze do jámy v zemi. Za to ho pán pokáral. Své peníze si vzal zpět a služebníka vyhodil z domu.

Toto podobenství je skvělý způsob, jak začít přemýšlet o penězích a světském jmění, což budeme nazývat „bohatstvím“. Použijeme tedy toto podobenství jako osnovu našeho uvažování o pánovi, služebnících a jejich správcovství.

Pán: Bůh

Nejprve se podívejme na pána. Je nebezpečné předpokládat, že všechno, co se objevuje v Ježíšových podobenstvích, je obrazem něčeho jiného než v alegorii.

Ale v tomto případě pán někoho reprezentuje. Kdo by to mohl být? Bůh. Proč? Protože Bůh je nade vším. Řádné porozumění majetku začíná u Boha a Jeho vztahu k Jeho stvoření.

Bůh vlastní všechno

Všechno patří Bohu. On je majitel všeho světského bohatství. Bůh je vlastník, protože všechny věci stvořil (Gn 1). A protože Bůh stvořil všechny věci, znamená to, že má také nárok na všechno, co stvořil. David píše v Žalmu 24,1–2: „Hospodinova je země se vším, co je na ní, svět i ti, kdo na něm sídlí. To on základ na mořích jí kladl, pevně ji usadil nad vodními proudy.“

Na druhé straně Boží vlastnictví také znamená, že svému stvoření nic nedluží. Bůh řekl Jóbovi: „Kdo mi napřed něco dal, abych mu to splatil? Pod celým nebem všechno je mé“ (Jb 41,3). Bůh nepotřebuje bohatství svého stvoření, všechno je Jeho, takže si s ním může dělat, co chce.

Když Bůh všechno stvořil, jak to nazval? Nazval to „dobré“, připsal svému stvoření hodnotu – bohatství. Když do světa vstoupil hřích, zničil dobrotu bohatství? Ne! Poslechněte si Pavla v 1. Ti-

moteovi 4,4: „Neboť všechno, co Bůh stvořil, je dobré a nemá se zavrhnout nic, co se přijímá s díkyvzdáním.“

Ve skutečnosti může užívání bohatství přinést Bohu slávu! Toto říká Pavel o dvě kapitoly dále, v 1. Timoteovi 6: „Těm, kteří jsou bohatí v tomto věku, prikazuji, ať nejsou pyšní a nedoufají v nejisté bohatství, nýbrž v Boha, který nás štědře opatřuje vším, co potřebujeme.“ Tady vidíme vedle sebe, že Bůh nám dává bohatství k našemu užítku, a také to, že bychom neměli do bohatství vkládat svou naději.

Někteří křesťané opěvují myšlenku života v chudobě a následování asketického životního stylu, který se vzdává bohatství a potěšení. To však Bible neučí. V Písmu je nám přikázáno sebezapření, to je jisté. Ale stejně jako lze bohatství použít k dobrému i ke zlému, platí to i o sebezapření. Asketici, kteří vnímají utrpení jako způsob sebe-vykupování z hříchu a hanby, se nakonec upevní ve spoléhání se na sebe místo na svatost – a skončí tím, že se odvrátí od Boží milosti, místo aby Mu dělali radost. Sebezapření může být právě tak sebestředné jako bohatství.

Podstatou tedy je, že Bůh vlastní všechno. Nic nedluží. Všechno, co stvořil, je dobré – a to zahrnuje i naše bohatství. Tajemství dobrého hospodaření s penězi netkví v útěku od nich, ale v tom, že je poddáme Kristově vládě.

Je to Bůh, kdo lidem dává jejich bohatství

Pokud tedy Bůh vlastní veškeré světové bohatství, potom to znamená, že je také ten, kdo nám naše bohatství dává (Gn 1,28–30),

stejně jako pán dával svým služebníkům v podobenství. „Máš něco, co bys nebyl dostal“ (1K 4,7)? To zahrnuje všechno – rodinu, vzdělání, duchovní dary, práci, sbor.

Král David si to uvědomoval. Izraelci dávali věci, které patřily jim osobně, aby pomohli postavit chrám. A v reakci na to se David modlí k Bohu: „Bohatství a sláva pocházejí od tebe... Hospodine, Bože náš, všechno toto množství, jež jsme připravili, abychom vybudovali dům tobě, tvému svatému jménu, pochází z tvé ruky. Tobě patří všechno“ (1Pa 29,12.16).

Všimněte si také, že pán v podobenství dal každému služebníkovi jinou sumu peněz. Nedal všem stejně. I když Písmo prikazuje těm bohatým v církvi, aby sdíleli své bohatství s chudými ve sboru (1J 3,17), bylo by chybou z toho vyvodit, že Bůh si myslí, že nerovnost v bohatství je zlo. Bůh dává každému jeho životní úděl. „Hospodin ochuzuje i zbohacuje, ponižuje a též povyšuje.“ (1Sa 2,7). Důležité je, jak hospodaříme s tím, co nám Bůh dal.

Služebníci: Člověk

Dobře, je-li tedy Bůh pán v podobenství, kdo jsou služebníci? My! A pokud Bohu patří všechno, jak máme nahlížet na bohatství, které vlastníme? Jen jako správci.

Nepatří nám to, co nám patří!

Na celé té záležitosti je nesložitější myšlenka, kterou bychom měli dostat do své hlavy (a srdce), totiž že nevlastníme to, co vlastníme! Auto, které jste před měsícem splatili, není vaše. Diplom na vaši zdi, děti u vás doma nebo peníze na vašem bankovním účtu nejsou vaše, nejsou vaše, nejsou vaše.

V naší hříšné přirozenosti si to neradi připouštíme. Místo toho máme tendenci říkat: „Vydělal jsem si to, a tak je to moje. Neříkej mi, co s tím mám dělat!“ Ale pokud souhlasíme s Písmem, chápeme, že v konečném důsledku všechno patří Bohu.

To je velký důvod, proč lidé nechtějí Boha následovat a proč bohatý muž v Lukášii 18 odešel zarmoucený. Nechtějí poddat své bohatství nebo životy Boží nadvládě. Když si však uvědomíme, že naše bohatství není naše, ale Boží, spadne nám z ramen veliká tíha, kterou jsme nikdy neměli nést. Osvobodí nás to od nadvlády tohoto světa, který nás nutí si myslet, že ho vlastníme, ale ve skutečnosti vlastní on nás. Osvobodí nás to od sobectví, protože naše bohatství není primárně naše, je Boží. Můžeme být štedří! To je veliká myšlenka, která má dopad na vše, co vlastníme.

John Piper ve své knize Touha po Bohu předkládá ilustraci člověka přicházejícího s prázdnými rukama do galerie. Jak prochází místnosti, sundává obrazy ze zdi a bere si je do podpaží. Když se ho ptají: „Co to děláte?“ Odpoví: „Stává se ze mě sběratel umění.“ „Ale ty obrazy nejsou vaše.“ A tak ten člověk odpoví: „Jistěže jsou moje. Nesu si je v podpaží.“ Jaký blázen! A není to snad způsob, jakým často jednáme my sami? Všechno, co máme, je Boží. Na svět si nic nepřinášíme a nemůžeme si ani nic odnést (Kaz 5,15; 1Tm 6,7).

Jsmen správcem toho, co jsme dostali

Co to z nás dělá? Dělá to z nás správce. Správce je někdo, komu byl svěřen majetek jiného a je zodpovědný za jeho správu v nejlepším zájmu majitele.

Na počátku Bůh nestvořil jen člověka. Stvořil člověka s úkolem, aby panoval nad zemí a staral se o ni (Gn 1,26.28–30; Gn 2,15). Byli jsme stvořeni, abychom byli správci stvoření. Když Izraelité vstoupili do zaslíbené země, Bůh jim řekl, aby neprodávali půdu natrvalo, protože země je Jeho a oni jsou jen hosté a přistěhovalci. Stali se vlastníky té země předně jen z Boží milosti (Ex 20,2). Tento vztah byl zamýšlen tak, aby zachoval jejich důvěru v Boha a aby je nakonec dovedl k vlastnictví lepší země – té nebeské!

A tak tedy, pokud jsme správci všeho majetku, který jsme obdrželi, jak to mění náš pohled na naše bankovní účty, naše auta, naše domovy a jiná světská vlastnictví? Nejsou k tomu, abychom je používali jen pro vlastní účely, ale pro Boží. Budeme muset vydat počet z toho, jak jsme používali bohatství našeho pána (Ř 14,12). Musíme ospravedlnit to, jak všichni užíváme své bohatství. Nejen to, co dáváme církvi, ale co utrácíme za sebe. Stát se bohatým není samo o sobě cíl.

Slabé správcovství: Důkaz nevíry

Teď, když jsme si ujasnili rozdíl mezi pánem a služebníky v úvodním podobenství, pojďme si také rozlišit jednotlivé typy služebníků. Začneme s tím, který byl nevěrný. Co udělal nevěrný služebník, že byl líný a nepoctivý? Ukryl peníze do země. A následkem toho byl nazván tím nejmenším v nebeském království, že? Opravdu? Zdá se, že peklo je až příliš za něco tak prostého, jako je zakopání peněz! Co se tady děje?

Dozvoľte mi podrobněji popsat, co služebníci udělali. Věrní služebníci věřili, že

se pán vrátí, jak řekl – a tak na jeho slib vsadili naprosto všechno. Nic si nenechali. Ale nevěrný služebník se rozhodl hrát bezpečně. Bud' se domníval, že by se pán nemusel vrátit tak, jak slíbil – a pokud se vrátí, pak nevěřil, že věrnost bude odměněna. A tak hrál s co nejmenším rizikem – pohřbil talent a ve svém čase se věnoval jiným věcem.

Věrní služebníci důvěřovali slovu a dobrotě svého pána. Nevěrný služebník nevěřil v nic. A jak Ježíš jinde poznamenal, nemůžete sloužit Bohu i penězům. Možná si myslíte, že to můžete hrát na obě strany a uspokojit oba pány – v konečném důsledku však vaše touha takto jednat prozrazuje, že nemáte víru v Boha. Nejste křesťan.

A tak se od nevěrného služebníka dozvídáme, že to, co děláte se svými penězi, je znamením toho, zda máte nebo nemáte spásnou víru – víru v Boží sliby a víru v Boží dobrotu. Toto podobenství není o tom, zda jste „dobrý“ nebo „průměrný“ křesťan... jako kdyby takové kategorie existovaly. Je to o rozdílu mezi nebem a zemí.

Věrné správcovství: Oslava Boha

Pokud tedy takto vypadá špatné správcovství, pojďme se po zbytek času věnovat uvažování o tom, co to znamená být věrným správcem.

Proč byli v podobenství první dva služebníci nazváni dobrými a věrnými?

1. Byli poslušní. Poslechli okamžitě.
2. Měli dobré mínění o svém pánu.
3. Byli činní a podstoupili riziko (víra).
4. Získali výnos.

5. Byli trpěliví a čekali, dokud se pán nevrátí.

Vidíme tedy, že být věrným správcem znamená užívat bohatství způsobem, jakým to od nás žádá Bůh.

Motivace věrného služebníka

Proč bychom to ale měli dělat? Jaká je naše motivaci k věrnosti ve správcovství? Rád bych uvedl dvě.

Ta první má co dělat s Bohem, kterému sloužíme. Bůh nás nejen učil, co máme činit se svým bohatstvím, ale také nám to ukázal – láskou. Pavel říká: „Znáte přece štědrost našeho Pána Ježíše Krista: byl bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli.“ (2K 8,9). V lásce se Ježíš ponížil jako trpící Služebník, dokonale poslechl svého Otce a zemřel na kříži, aby Jeho lid měl podíl na Jeho dědictví (Ga 4,7). Utratil své bohatství tak, abychom se my stali bohatými.

Znakem člověka, kterému Kristus odpustil, je láska k Bohu – a láska k Bohu jistě zahrnuje touhu používat naše peníze tak, aby Ho to těšilo. „Každý ať slouží druhým tím darem milosti, který přijal; tak budete dobrými správci milosti Boží v její rozmanitosti“ (1Pt 4,10).

Druhý důvod souvisí s posledním soudem. V podobenství se pán jednoho dne vrátil a zúčtoval se svými služebníky. Stejným způsobem i nás očekává soudný den. „Co člověk zaseje, to také sklídí“ (Ga 6,7). Ovlivňuje to vůbec vaše finanční rozhodnutí? Mělo by. Kdy očekáváme Kristův návrat? Samozřejmě že dnes! Jste připraveni vydat počet?

*Bůh stanovuje, jak máme
používat své bohatství*

Bůh neposkytuje jen motivaci. Jako majitel všeho také stanovuje podmínky pro to, jak bychom měli používat nám svěřené bohatství. Přísloví je plné takových rad. Máme být pilní, a ne líní (Př 10,4), moudří, a ne hlupáci (Př 8,18–19 a 17,16), pokorní, a ne pyšní (Př 22,4), štedří, a ne skoupí (Př 11,22 a 16,3), čestní, a ne podvodníci (Př 13,11), spravedliví, a ne hříšníci (Př 13,21). Máme vyhledávat radu (Př 15,22), praktikovat sebezapření (Př 23,1–2) a důvěřovat Bohu (Př 28,25).

Přísloví negarantují, že se plněním všech těchto věcí vždycky domůžete bohatství, ale jsou to obecně pravdivé předpovědi, a jako takovým jim máme rozumět. Pokud tedy Bůh řídí bohatství, pak k tomu musí mít nějaký důvod, že? A tím důvodem je oslava sebe samého. O tom mluví Pavel v 1. Korintským 10,31: „Ať tedy jíte či pijete či cokoli jiného děláte, všechno činite k slávě Boží.“

Existuje mnoho způsobů, jak oslavit Boha, ale zbožný přístup k našemu majetku vypovídá hodně o tom, kdo je náš Bůh. To, co děláme s penězi, vyzdvihuje evangelium a je svědectvím o tom, jaký je Bůh, kterému sloužíme.

Například když děkujeme Bohu za to, co jsme dostali, oslavujeme Boha jako dárcce všech dobrých věcí (Ef 5,19). A když dáváme Bohu prvotiny, oslavujeme Ho za to, že je důvěryhodný (Mt 6,33). Když jsme spokojeni s tím, co máme, oslavujeme Boha jako toho, kdo dokáže naplnit naše potřeby (Fp 4,12.19–20). Když dáváme své bohatství jako oběť,

abychom pomohli jiným, oslavujeme Boha jako milujícího a milosrdného.

Takže abychom byli věrní správci, musíme nakládat se svým majetkem k oslavě Boha, k vyvýšení Jeho jména a evangelia našeho Pána Ježíše Krista. Zjevný způsob, jak to činit, je dávat církvi na podporu jejich služebníků a pastorů (Ga 6,6; 1K 9,9–14). Ale naše oběti církvi nejsou vše, na co Bůh hledí. Je to daleko radikálnější. Můžeme používat svá auta, abychom někoho odvezli na bohoslužbu a zpátky domů. Můžeme otevírat své domy, být pohostinní a evangelizovat (3J 8). Můžeme používat své peníze, abychom naplnili potřeby těch, kdo nám to nemohou vrátit (1J 3,17) nebo se postarali o rodinu (1Tm 5,8) nebo se podělili s ostatními (Žd 13,16; Lk 3,11) nebo vypomohli půjčkou (Ž 37,26; Lk 6,35). Existuje mnoho způsobů, jak oslavit Boha svým bohatstvím, a Bůh nám v tom dává velikou svobodu.

Bůh je oslaven, když usilujeme o zisk

Věrní služebníci byli aktivní s penězi, které jim byly svěřeny, a dosáhli zisku. Stejně i my, když usilujeme o zisk, oslavujeme Boha. Avšak Boží hodnotový systém je docela odlišný od toho světského. Co má tedy v Jeho ekonomice hodnotu? Dovolte mi tři myšlenky:

1. Investujte dnes do skutečné hodnoty

Pokaždé, když za něco utratíme peníze, vždy je s tím spojená možnost jiného výdaje – mohli jsme utratit ty peníze za něco jiného z jiného důvodu. Bůh chce, abychom toto srovnávací nakupování brali vážně. A některé věci, které můž-

me udělat s našimi penězi, jsou dnes pro Boha hodnotnější než jiné.

Když se vrátíme zpět do Přísloví, uvidíme zde spoustu věcí porovnaných s majetkem. Například vidíme, že moudrost je vzácnější než perly (Př 8,10–11). Bázeň před Bohem je důležitější než veliké bohatství (Př 15,16). Spravedlnost je důležitější než peníze (Př 15,6 a 16,8) a dobrá pověst je důležitější než hojné bohatství (Př 22,1). Jinde vidíme, že naše víra v Boha je důležitější než zlato (1Pt 1,7) a že spasení je lepší než získání celého světa (Mk 8,36).

Je tedy zřejmé, že za peníze nelze koupit spasení (Př 11,4; Sk 8,18–20). Nelze za ně koupit víru, naději nebo lásku, ale můžeme je určitě použít k upevnování těchto věcí a k jejich konání. Takže když půjčíte příteli v nouzi, i když nevíte, jestli bude kdy schopen vám to vrátit – používáte své peníze k upevnění své víry a k uspořádání svých priorit. Když používáte své auto k tomu, abyste někoho odvezli do sboru, používáte své peníze k tomu, aby se dostali k Božímu slovu. A v Boží ekonomice je to chytrá transakce.

2. Soustředte se na budoucnost

Kromě investování našich peněz do skutečné hodnoty nás Bůh také povolává, abychom mysleli na budoucnost. Vždyť věci, které jsem právě zmínil (víra, vztahy, Boží slovo), jsou hodnotné proto, že na rozdíl od vašich peněz a auta budou mít hodnotu v nebi. Skutečností je, že naše bohatství na tomto světě je pomíjivé. Přísloví říká: „Neštví se za bohatstvím, z vlastního rozumu toho zanech. Jen letmo na ně pohlédneš, už

není! Vždycky si opatří křídla, jak orel odlétne k nebi“ (Př 23,4–5).

John D. Rockefeller byl jedním z nejbohatších mužů, kteří kdy žili. Když zemřel, někdo se zeptal jeho účetního: „Kolik peněz po sobě John D. zanechal?“ Odpověď byla typická: „Zanechal po sobě... všechno.“ Nemůžete si to vzít s sebou.

Přemýšlejte o tom, co Ježíš říká v Matouši 6,19–21: „Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Ukládejte si poklady v nebi, kde je neničí mol ani rez a kde je zloději nevykopávají a nekradou. Neboť kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ Už bylo řečeno, že si to s sebou nemůžete vzít... ale můžete poslat před sebou. Co byste dělali, kdybyste se ze zpráv dozvěděli, že za deset dní přestane platit dolar a začneme používat britskou libru? Proměnili byste vše, co máte, na britskou měnu, že? Právě! Zbavili byste se toho, co za chvíli ztratí hodnotu, a investovali to do toho, co si svou hodnotu zachová. A Ježíš řekl, že přesně to se stane. Jednou se každý dolar, který vlastníte, pro vás stane bezcenným (protože zemřete nebo se vrátí Ježíš) – vy však máte možnost použít ty peníze nyní jako investici do věčného pokladu, který svou hodnotu nikdy neztratí.

To, co děláme se svým bohatstvím, je však víc než pouhý indikátor, je to určující faktor. „Tam, kde je váš poklad, bude i vaše srdce.“ To, jak naložíte se svým majetkem, povede vaše srdce k dobrému nebo ke zlému. Pokud investuji do akcií Krispy Kreme, budu mít přirozeně starost o to, jak se té společnosti vede. Možná budu muset chodit častěji nakupovat! „Neboť

kde je tvůj poklad, tam bude i tvé srdce.“ Jak můžeme utratit své peníze tak, aby to těšilo Boha? Utratíme je se zrakem upřeným na naši budoucnost – až peníze nebudou.

3. Maximalizuj návratnost

A třetí věc, na kterou je třeba myslet: nechceme svým majetkem dosáhnout jen nějakého zisku. Bůh chce, abychom své výnosy maximalizovali. Koloským 3,17: „Všechno, cokoli... děláte, číňte ve jménu Pána Ježíše a skrze něho děkujte Bohu Otci.“ Naše životy bychom měli maximalizovat pro Boží slávu. Bůh má stále na mysli podstatu – podstatu své slávy. A On slibuje, že požehná všem, kdo Mu prokazují svou důvěru, když používají své bohatství k tomuto účelu.

Jsmo povoláni k tomu, abychom – stejně jako věrní správci v našem podobenství – vložili všechna svá vejce do jednoho košíku – abychom vsadili všechno na Boží slib, že se vrátí a že odmění ty, kdo žili s vírou v Něho. Vaše finance by měly být důkazem Pavlova výroku v 1. Korintským 15: „Máme-li naději v Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!“ Kdyby se ukázalo, že Boží sliby nebyly pravdivé, a někdo nahlédl do vašich financí, řekl by: „Tak to je moc špatné. Kdyby věděli, že Kristus nepříjde, udělali by pár věcí jinak?“ Případně by se podíval na vaše finance a řekl by: „To je katastrofa. Vsadili všechno na Boží slib.“ Vsadte všechno na Boží slib!

Závěr

Na závěr bych rád shrnul tyto věci do tří svobod, které si uvědomíme, když zavedeme uvedené principy do života. Hlav-

ním poselstvím dnešní lekce je, že Bůh vlastní všechno – i to, o čem si myslíte, že patří vám. Když tomu skutečně věříme a aplikujeme to do praxe:

Osvobodí nás to od našich okolností. Když mi spadne na auto strom a přijdu tak o 2000 dolarů, které jsem chtěl dát na konci roku do sboru – ale opravdu věřím, že to patří Bohu – zbaví mě to stresu. „Asi jsem ztracené peníze nepotřeboval, abych dosáhl toho, co pro mě Bůh zamýšlel.“ On má všechno pod kontrolou. Mohl ten strom nechat padnout jiným směrem. Ale věřím, že má pro mě v plánu něco lepšího, než jsem měl já. Ztratil jsem práci, burza zkrachovala, teče nám střechou: to všechno se může vyskytovat v Božím dobrém plánu pro mě. Žít s tím, že Bohu patří vše, nám dovoluje prohlásit spolu s Pavlem, že jsme se naučili tajemství spokojenosti bez ohledu na okolnosti.

Osvobodí nás to od modlářství materialismu. Materialismus říká, že si kupuji věci, aby mě udělaly šťastným. Pokud ale Bůh vlastní všechno, neexistuje nic, co bych si koupil, aby mě to udělalo šťastným – ani lístek do kina nebo cukrovou vatu. Kupuji si nějakou věc, protože její vlastnictví ze mě udělá lepšího správce než vlastnictví něčeho jiného. Kupuji pro Boží potěšení, ne své vlastní – i když si samozřejmě uvědomuji, že když užívám Jeho stvoření, přináším Bohu někdy potěšení. Pro křesťana však užívání bohatství samo o sobě nikdy není cílem. Je to vždy odvozené užívání, protože žiji konec konců pro Boží potěšení. A tak, pokud si nikdy nekupuji nic, aby mi to přineslo potěšení, osvobodil jsem se od tyranie materialismu.

Osvobozuje nás to k štědrosti. Pro svět je štědrost část z toho, co je moje a o co jsem ochoten se rozdělit. Pro křesťana je štědrost část z Božího, která přebývá, když jsem naplnil své potřeby. Tím, že se starám o sebe, přináším Bohu slávu. Přináším Bohu slávu tím, že se starám o ostatní. Takže přetahovaná lanem, která se odehrává v srdci světského člověka, jenž chce být štědrý – mezi touto dobrou touhou a jeho vlastní sobeckostí – je pryč, jakmile ten člověk pochopí, že Bůh je

vlastníkem všeho. Tento princip nás osvobozuje ke štědrosti.

Abychom to tedy uzavřeli, Bůh vlastní všechno a všechno, co máme, nám dal jako správcům. Canterburský arcibiskup to v 17. století vyjádřil takto: „Ten, kdo se stará o tento život, ale nezajímá se o věčnost, se může na malou chvíli jevit jako moudrý, ale navěky bude hlupákem.“ Usilujme o to, abychom byli věrní správci, čehož dosáhneme, když budeme používat své bohatství k Boží slávě.

Přeložila Julie Petrecká

ZIMNÍ KONFERENCE

DÍLO BOŽÍ TROJICE V OSLAVENÍ

Jaroslav Kernal

Pokoj vám a milost, milí přátelé v Kristu. Pojdme otevřít Boží slovo, abychom se společně podívali se na dnešní poslední téma, poslední věc z celého řetězu spasení v životě křesťana – budeme mluvit o oslavení křesťanů a o tom, jak trojjediný Bůh pracuje na oslavení křesťanů.

◆ *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími; které předem určil, ty také povolal; které ospravedlnil, ty také ospravedlnil, a které uvedl do své slávy. (Ř 8,28–30)*

Co je to oslavení

Máme před sebou doktrínu, která je dnes celkem stranou zájmu křesťanů – přinej-

menším křesťanů v západním světě, tedy ve světě, kde je vysoká životní úroveň, kde se lidem dobře žije, kde není potřeba přinášet žádné velké oběti pro to, aby člověk mohl být křesťanem a vyznávat Krista. Doktrína, o které mluvím, je učení o oslavení. Oslavení křesťanů je vyvrcholením a završením procesu spasení. Oslavení jednoduše znamená, že dostaneme nové tělo, budeme proměněni do podoby Pána Ježíše Krista, získáme podíl na Boží svatosti, budeme přijati do Boží slávy a bude zjevena naše sláva – sláva Kristovy nevěsty, církve.

Oslavení jako završení spasení

Oslavení je konečným vyjádřením nového stvoření. Křesťan už je nové stvoření (2K 5,17). Bůh už v nás stvořil nové srdce – měli jsme srdce kamenné, které nebylo ochotné ani schopné poslouchat Boha,

činit pokání a věřit v Krista, ale Bůh nám dal nové srdce (Ez 36,26), měkké srdce, masité, a učinil, že se řídíme Jeho nařízeními. To je znovuzrození, to je nové stvoření. A v oslavení bude toto nové stvoření naplněno, protože vedle nového srdce budeme mít také dokonale obnovenou mysl a dostaneme nové tělo. Oslavení je završením spasení. Boží slovo přirovnává spasení k odpočinku.

◆ *Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi břemeny, a já vám dám odpočinout. (Mt 11,28)*

Už nyní spočíváme v Kristu a odpočíváme v NĚm. Už nyní je Kristus náš pokoj (Ef 2,14). Ale teprve v okamžiku oslavení v NĚm spočineme naplno a definitivně, protože budeme mít nová těla a budeme jednou provždy zbaveni hříšné přirozenosti, budeme vysvobozeni ze všech pokušení a hříšných tendencí, které nám nyní nedávají v plnosti odpočinout. Do té doby ještě musíme bojovat a mocí Ducha přemáhat starou přirozenost.

Oslavení je cílem našeho posvěcení. Mohli bychom říci, že oslavení je stoprocentní posvěcení. Okamžik, kdy dosáhneme stoprocentního posvěcení, je okamžikem oslavení. Ačkoliv si někteří lidé myslí, že bychom mohli již nyní dosáhnout stoprocentní svatosti, Písmo je v této věci nadmíru jasné:

◆ *Říkáme-li, že jsme bez hříchu, klameme sami sebe a pravda v nás není. (1J 1,18)*

Proto usilujeme o svatost, abychom spatřili Pána (Žd 12,14). A jednoho dne této dokonalé svatosti skutečně dosáhneme – sám Pán sestoupí z nebe a „promění tělo naší poníženosti v podobu tě-

la své slávy“ (Fp 3,21). Oslavení je slavná doktrína, které bychom měli věnovat mnohem více pozornosti.

Oslavení v kontextu Římanům 8,28–30

Oslavení souvisí s mnoha, ne-li dokonce se všemi dalšími doktrínami Božího slova. Už jsem zmínil učení o stvoření, o spasení i o posvěcení. A když se podíváte do citovaného textu z listu Římanům, uvidíte učení o Boží svrchovanosti, učení o předurčení, povolání, ospravedlnění. Vidíme zde učení o zachování svatých, tedy o tom, co jinde popisuje Duch svatý takto:

◆ *... jsem si jist, že ten, který ve vás začal dobré dílo, dovede je až do dne Ježíše Krista. (Fp 1,6)*

Učení o oslavení je jistota křesťanského života. V Římanům 8,28–30 nejde o žádnou Boží hru, žádný Boží hazard, není tady žádný prostor pro nějakou chybu, omyl, není tady nic, co by se mohlo Bohu vymknout z rukou. Boží slovo je naprosto jisté – na začátku stojí Boží rozhodnutí („kdo jsou povoláni podle jeho rozhodnutí“). Bůh rozhoduje! O čem? Ne o skutečnosti oslavení, ale o účastnících oslavení. To je důležitý rozdíl! Je tady jedna jediná a stále stejná skupina lidí, o které Bůh rozhodl, že jednoho dne přijme podobu jeho Syna – jsou to ti, kdo „milují Boha“ (v. 28). Ti, kdo milují Boha, jsou lidé, kteří byli povoláni na základě Božího rozhodnutí (v. 28).

O těchto lidech – a jenom o těchto lidech – zde Bůh říká, že je předem vyhlédl, doslova předzvěděl, což znamená „předem poznal“, „předem si je zamířoval“, rozhodl se, že s nimi bude mít

vztah. A nejenom to. Protože Bůh šel ve své lásce mnohem dál – předurčil tuto skupinu lidí k tomu, aby přijali podobu Jeho Syna, aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. To směřuje k oslavení, to nám vysvětluje, co přesně je oslavení. Vyjádřeno slovy apoštola Jana:

◆ *Milovaní, nyní jsme děti Boží; a ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobní, protože ho spatříme takového, jaký jest. (1J 3,2)*

A podívejte se do našeho textu, jak Bůh dále jedná se stále stejnou skupinou lidí – ty, které předurčil, ty samé také povolal, a tutéž skupinu lidí také ospravedlnil a tytéž ospravedlněné také oslavil. Jste-li předurčení, budete oslaveni, jste-li povoláni, budete oslaveni, jste-li ospravedlněni, není nic, co by mohlo zabránit tomu, abyste byli oslaveni. O tom je nakonec celý závěr osmé kapitoly listu Římanům. A začíná to těmi, kdo milují Boha.

Oslavení v kontextu ostatních doktrín

Oslavení skutečně souvisí s celou škálou nejrůznějších učení. Na oslavení můžeme dobře vidět svou hříšnost. Kdybychom nebyli hříšní, nepotřebovali bychom oslavení. Ale my – a spolu s námi celé stvoření – vyhlížíme, až se zjeví sláva Božích synů, očekáváme oslavení, což ukazuje, že jsme hříšníci, kteří jsou daleko od Boží slávy a potřebují Boží milost a slitování.

Učení o oslavení nám říká, že potřebujeme spasení. Ukazuje také na to, jaký je Bůh – že tak, jak jsme, se nemůžeme postavit před Boží tvář a potřebujeme proměnit, potřebujeme se zbavit hříchu, kte-

rý v nás přebývá, potřebujeme Boží milost, která nás zachrání.

A to nás vede k dalšímu velikému učení – oslavení ukazuje na Boží svrchovanost. S tímto Božím atributem má mnoho lidí problém. Často lidé říkají, že je Boží stránka věci a lidská stránka věci. Bůh musí udělat svůj díl a my musíme udělat svůj díl. To je čistokrevné pohanské učení, které nemá nic společného s tím, co učí Písmo. A právě na učení o oslavení křesťanů si to můžeme velmi dobře ukázat. Ke svému oslavení nemůžeme přidat vůbec nic. Až Bůh vzkřísí naše těla a dá nám nová těla, nebude vůbec nic, čím bychom k tomu mohli nějak přispět. To je cele a dokonale Boží dílo, stejně jako celé spasení, jehož je oslavení nádherným vyvrcholením. Oslavení výstižně popisuje spasení z milosti skrze víru.

◆ *Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar; není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit. Jsme přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Ef 2,8–10)*

V tomto textu je zmíněna další souvislost: oslavení je vrcholné stvořitelské dílo. Celé stvoření, jak ho známe dnes, bylo stvořeno právě kvůli tomu, kvůli novému stvoření. Nebeský Jeruzalém, nevěsta Kristova, nové nebe a nová země – to je nové stvoření, to jsou oslavení křesťané spojení do nové, nádherné a dokonale Boží rodiny. A zde vidíme souvislost s dalším učením – učením o církvi a mohli bychom pokračovat pořád dál a dál. Osla-

vení v sobě spojuje všechny ostatní doktríny Písma.

Boží dílo v oslavení

Už jsem něco málo zmínil o tom, jak oslavení ukazuje na Boha a mluví o Bohu. Ale nyní se chceme podívat na to, jak konkrétně Bůh pracuje v oslavení křesťanů, jak se jednotlivé osoby Boží Trojice podílejí na našem oslavení. Možná už jste upozorovali určitý vzorec, jak Bůh pracuje, jak jednotlivé osoby Boží Trojice, Otec, Syn a Duch svatý, spolupracují na každém díle – každý svým způsobem a specificky, a přece všechny osoby jednotně. Viděli jsme to na díle stvoření, na díle spasení i na posvěcení křesťanů. Bůh není Bohem zmatku a nepracuje chaoticky, nepřehledně, nesourodě, v Bohu není žádné protičeření si ani nic podobného. Jakub říká, že u Boha:

◆ *... není proměny ani střídání světla a stínu. (Jk 1,17)*

Bůh všechno vede ke svému cíli. Nic se mu nemůže vymknout z rukou.

◆ *Hospodin učinil vše k svému cíli, i svévolníka pro zlý den. (Př 16,4)*

Bůh ve své moudrosti a prozíravosti učinil i svévolníka pro zlý den. Ale pro své děti, které si zamiloval ještě před stvořením světa, zamýšlel něco naprosto jiného – abychom byli svatí a bez poskvrny, abychom byli chválou jeho slávy, abychom – slovy našeho textu:

◆ *... přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. (Ř 8,29)*

Oslavení bylo na samotném začátku. A to nás vede k první osobě Boží Trojice:

Otec plánuje

◆ *Víme, že všechno napomáhá k dobrému těm, kdo milují Boha, kdo jsou povolání podle jeho rozhodnutí. Které předem vyhlédl, ty také předem určil, aby přijali podobu jeho Syna, tak aby byl prvorozený mezi mnoha bratřími. (Ř 8,28–29)*

Z uvedených veršů velmi jasně vidíme, že ten, kdo stojí za všemi popisovanými věcmi, je Bůh Otec. Ty, kdo milují Boha, svým rozhodnutím předem určil, aby přijali podobu jeho Syna. Nemůže být řeč o nikom jiném než o Bohu Otcí. Vidíme tady dvě odlišné osoby Boží Trojice – Otce a Syna. Otec rozhodl o cíli určité části stvoření – a tím cílem je oslavení, tedy přijetí podoby Božího Syna. Všimněte si znovu toho, o čem jsem mluvil – spasení je cele Boží dílo. Od začátku až do konce je to Bůh, kdo jedná. On rozhodl a díky jeho rozhodnutí byli povoláni Bohem určení lidé, kteří dostali nové srdce, takže začali milovat Boha – to jsou ti, kdo milují Boha, kdo jsou povolání podle jeho rozhodnutí. O nich je řečeno, že je Bůh předem znal, že je povolal, ospravedlnil a oslavil. Je zde jenom Bůh, kdo jedná a je zde jenom jedna skupina lidí, stále stejná skupina lidí, se kterou Bůh jedná – od začátku až do konce. Otec připravil dokonalý plán, abychom se stali Jeho dětmi a byli podobní Božímu Synu. Otec řekl, jak věci budou, jak a kam se budou ubírat. Je to Jeho plán, a proto je zcela jistý. Je tak jistý a nepohnutelný, že je zde popsán v minulém čase. Vidíme tedy Otcův plán, je zde věčný Otec, který stojí na počátku všeho dění.

Vedle toho nemůžeme nezmínit také Otcovu moc. Je to stvořitelská moc. Na

počátku Bůh z ničeho stvořil všechno, co je, svět viditelný i neviditelný. Nyní Jeho moc udržuje všechno v chodu a při životě. A brzy přijde den, kdy se Boží zjeví znovu ve své velikosti a síle – Bůh stvoří nová těla pro všechny vykoupené a pozvedne z prachu všechny, kteří směřují do zatracení. Pro křesťany to bude okamžik oslavení, kdy budeme oblečeni do slávy nových těl.

◆ ... *vždyť víme, že ten, kdo vzkřísil Pána Ježíše, také nás s Ježíšem vzkřísí a postaví před svou tvář spolu s vámi.* (2K 4,14)

To je moc Boha Otce, která se projeví v oslavení křesťanů. Je to Otcův plán a Otcova moc. Nyní se podívejme na dílo Božího Syna.

Syn zajišťuje

Zatímco Otce vidíme, jak plánuje, Boží Syn zajišťuje. Bůh Otec je jako investor, který určuje cíl, který říká, že na tomto místě bude taková a taková stavba – a v našem kontextu je tou stavbou Boží chrám, Boží příbytek, jímž je církev živého Boha, Kristova nevěsta. Boží Syn by v této ilustraci byl architektem nebo projektantem, který zajistí všechno pro to, aby stavba byla opravdu dokonalá a aby přesně odpovídala představám investora, Boha Otce.

Jsou tři věci, které chci zmínit, které jsou dílem Božího Syna, bez nichž bychom nemohli mluvit o žádném oslavení.

1. Vykoupení. Podíl Božího Syna na našem oslavení začíná tím, že se stal člověkem a v lidském těle na sebe vzal naše hříchy. V lidském těle podstoupil smrt,

a to smrt na kříži, nesl Otcův hněv, který se vylil na něj kvůli našim hříchům, abychom my, kteří jsme na Krista vložili svou naději, byli ospravedlněni vírou v Jeho oběť. Tolik nás miloval, že za nás položil svůj život:

◆ *Kristus si zamiloval církev a sám se za ni obětoval, aby ji posvětil a očistil křtem vody a slovem; tak si on sám připravil církev slavnou, bez poskvrny, vrásky a čehokoli podobného, aby byla svatá a bezúhonná.* (Ef 5,25–27)

Kříž je naprostý základ našeho oslavení. Bez Kristova kříže by nikdy k žádnému oslavení nemohlo dojít. Bez kříže by nás čekalo jenom odsouzení a smrt, věčné utrpení v temnotě a v trápení, kde je pláč a skřípění zubů. Ale Kristus zajistil naše oslavení tím, že za nás zemřel na kříži. To je místo, kde vždycky musíme začínat. A tohle je důvod, proč se musím zeptat vás, kteří jste dnes tady, zda věříte v Krista ukřižovaného a zmrtyvýchvalého. Už jste činili pokání u Jeho nohou? Už jste prosili o milost? Máte jistotu darovanou Duchem svatým, že přijde den, kdy budete oslaveni spolu s Kristem a v Něm? Pohlédte na Krista, pohlédněte na Beránka Božího, který snímá hříchy světa. Jenom v Něm je jistota našeho oslavení.

2. Dokonalé lidství. Pán Ježíš se stal člověkem, aby nám ukázal, jak má vypadat dokonalý Boží člověk. Ukázal nám to, co nám neukázal Adam. Jak tohle souvisí s oslavením? Velmi jednoduše. Oslavení znamená, že přijmeme podobu Božího Syna, že budeme jako On, že se staneme skutečnými lidmi, kteří uctívají svého Stvořitele. A Kristus nám ukázal, jak to vypadá

v praxi. Ukázal nám vzor, normu, stal se prvorozeným mezi mnoha bratřími, jak čteme v našem textu v Římanům 8. Ukázal nám, jak má člověk milovat Boha. Ustanovil také prostředek, který nás má dovést k oslavení. Tím prostředkem je Jeho církev. Potřebujeme být součástí konkrétní, zjevné církve, abychom si mohli sloužit navzájem a tak dorůst do Kristovy podoby. Máme se budovat navzájem:

◆ *... až bychom všichni dosáhli jednoty víry a poznání Syna Božího, a tak dorostli zralého lidství, měřeno mírou Kristovy plnosti. (Ef 4,13)*

Okamžik, kdy plně dorosteme zralého lidství podle Kristovy plnosti, je okamžikem našeho oslavení. Potom už budeme jako Pán a budeme navždy s ním. Že k tomu doopravdy dojde, náš Pán také zajistil:

3. Záruka vzkříšení, oslavení. Boží Syn vstal z mrtvých, abychom měli jistotu, že právě tak jako vstal On, vstaneme i my.

◆ *Avšak Kristus byl vzkříšen jako první z těch, kdo zesnuli. (1K 15,20)*

Kristovo vzkříšení je důkaz i záruka našeho oslavení. To je dílo Božího Syna v oslavení. Nedělá nic jiného, než co dělá Otec. Ale zároveň všechno, co Otec dělá, Syn garantuje, zajišťuje a přivádí k realizaci. A to nás vede k dílu Ducha svatého v oslavení křesťanů.

Duch svatý uskutečňuje

Jestliže Otec je investor, který určuje a plánuje cíl, Syn je projektant, který zajišťuje, že se naplní každý detail Otcova plánu, Duch svatý je potom realizátor – je ten, kdo všechny tyto věci uvádí do našeho života. Duch svatý je aktér, agent, hybatel,

kteřý aplikuje do našich životů všechno, co Otec naplánoval a Boží Syn zajistil.

Bez práce Ducha svatého bychom se nikdy nestali křesťany. Duch svatý nás přitáhl ke Kristu, otevřel naše hříchem zaslepené oči, abychom spatřili Krista ukřižovaného, proměnil naše srdce, abychom v Krista věřili a činili pokání, abychom toho, kterého jsme dříve nenáviděli, Boha, nyní milovali. To je práce Ducha svatého v křesťanech. Tato práce pokračuje dále v procesu posvěcení a vede až k samotnému završení tohoto procesu – k oslavení. Božím Duchem se v nás posiluje náš vnitřní člověk (Ef 3,16). Skrze Ducha svatého v nás přebývá Kristus, v jednotě Ducha smíme v Kristu stanout před Otcem. Kristus byl ve svém zmrtvýchvstání mocí Ducha uveden do moci Božího syna. Nyní Duch svatý přebývá také v nás (Ef 1,13-14).

◆ *Vy však nejste živi ze své síly, ale z moci Ducha, jestliže ve vás Boží Duch přebývá. Kdo nemá Ducha Kristova, ten není jeho. (Ř 8,9)*

Duch svatý je nám dán jako závdavek velikých a slavných věcí – oslavení:

◆ *On nám také vtiskl svou pečeť a do srdce nám dal svého Ducha jako závdavek toho, co nám připravil. (2K 1,22)*

Připravil nám oslavení, připravil nám proměnu do podoby Ježíše Krista a Duch svatý je tím, kdo to už nyní v našich životech působí.

◆ *Na odhalené tváři nás všech se zrcadlí slavná zář Páně, a tak jsme proměňováni k jeho obrazu ve stále větší slávě – to vše mocí Ducha Páně. (2K 3,18)*

Duch svatý v nás přebývá, my jsme Jeho chrám a Boží slovo nás ujišťuje, že v nás

bude už navěky (J 14,16). Duch svatý je ten, kdo nás dovede k oslavení, kdo bude vykonavatelem Otcovy moci, kterou budeme proměněni. A až budeme mít nové tělo, Duch svatý v něm bude stále přebývat – navěky. On v nás způsobí, že budeme mít podíl na Boží svatosti, On v nás způsobí, že budeme podobní Kristu, takže Kristus bude prvorozený mezi mnoha bratřími. Duch svatý, Duch slávy je vykonavatelem celého tohoto slavného díla.

Toto je dílo Boží Trojice v oslavení křesťana. Otec, který plánuje a poskytuje svou moc, Syn, který zajišťuje, aby Otcův plán vykonán, a Duch svatý, který obojí realizuje v životech Božích vyvolených. Dílo Boží Trojice je kompaktní, ucelené, souvislé, jednotné a směřuje k jedinému cíli:

Cíl oslavení

Tímto cílem je Boží sláva. Je to sláva, která bude zjevena na celé zemi. Prorok Abakuk to vystihl dokonale:

- ◆ *Země bude naplněna poznáním Hospodinovy slávy, jako vody pokrývají moře. (Ab 2,14)*

Celé stvoření bude s úžasem i s hrůzou hledět na nádheru a velikost Boží slávy. Ta sláva se zjeví s příchodem Pána Ježíše Krista. Bůh bude oslaven jako Otec, Syn a Duch svatý. A tohle všechno je něco, na čem budeme mít podíl, moji milí. Nebudeme jenom pasivně hledět, jak se tyto věci dějí, ale budeme účastníky této slávy. V onen den se zjeví sláva Kristovy nevěsty, církve, tedy jednotlivých a v tu chvíli již oslavených Božích dětí. Je to nevěsta, ve které přebývá Duch svatý, je to nevěsta, která oslavuje a uctívá svého Ženicha. A bude svatba Beránkova, skrze kterou bude oslaven Otec našeho Pána Ježíše Krista, který pro svého milovaného jednorozeného Syna vybral nevěstu. Syn tuto nevěstu získal svou smrtí na kříži a Duch svatý ji nyní přivádí k Ženichovi. Proto Duch a nevěsta volají:

- ◆ *„Přijď!“ A kdokoli to slyší, ať řekne: „Přijď!“ Kdo žízní, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života. ... Ten, od něhož je to svědectví, praví: „Ano, přijdu brzo.“ Amen, přijď, Pane Ježíši! Milost Pána Ježíše se všemi. (Zj 22,17.20–21)*

SOUSTŘEDĚNOST NA ČLOVĚKA DEFORMUJE PÍSMO

Pavel Steiger

Bůh nenávidí lidskou sebestřednost (Ř 8,7). Všimněme si, nakolik humanistické, rádobý biblické fráze soustředěné na člověka hluboce pronikly do celosvětového křesťanstva. Názor, že Bůh miluje stejnou spásnou láskou všechny hříšníky, jenom nenávidí jejich hřích, je dnes velmi rozšířený. Taková klišé zbavují Bo-

ha Jeho posledního, a tím i prvního slova. Písmo jasně prohlašuje, že ten kdo není v Kristu, je pod Božím hněvem: „Kdo věří v Syna, má život věčný. Kdo Syna odmítá, neuzří život, ale hněv Boží na něm zůstává“ (J 3,36).

Dovolte mi tuto stěžejní problematiku, kterou rozebírá tato kniha, předběžně ilu-

strovat na krátkém, úžasném textu z listu Římanům 5,8–11. Podívejme se na něj křesťansko-humanistickou optikou, která vztahuje Boží spásnou lásku a Kristův kříž na všechny lidi bez výjimky. Nahradíme tedy v tomto biblickém textu osobní zájmena a slovesa nám, nás, jsme, tzn. Boží lid, církev, ty, které Kristus ospravedlnil prolitím své krve, k nimž se počítal také pisatel tohoto dopisu, apoštol Pavel, humanistickou frází – všemi lidmi bez výjimky:

♦ *Bůh však prokazuje svou lásku k nám ke všem lidem bez výjimky tím, že Kristus za nás za všechny lidi bez výjimky zemřel, když jsme ještě byli hříšní. Tím spíše nyní, když jsme všichni lidé bez výjimky byli ospravedlněni prolitím jeho krve, budeme budou všichni lidé bez výjimky skrze něho zachráněni od Božího hněvu. Jestliže jsme my všichni lidé bez výjimky, Boží nepřátelé, byli s Bohem smíření smrtí jeho Syna, tím spíše nás všechny lidi bez výjimky smířené zachrání jeho život. A nejen to: chlubíme se všichni lidé bez výjimky se chlubí dokonce Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, který nás všechny lidi bez výjimky s ním smířil. (Ř 5,8–11)*

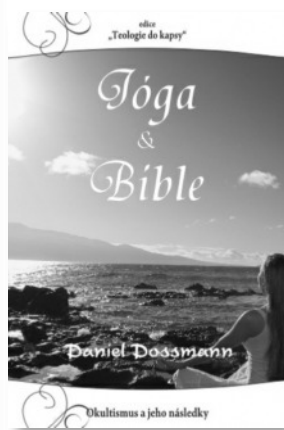
Jasně vidíme, že jednoduchým nahrazením těch, kdo jsou v Kristu skrze Jeho kříž, všemi lidmi bez výjimky vnikla úplná pošetilost. Takové souverší, postavené na předpokladu, že Bůh prokazuje stejnou spásnou lásku skrze Krista všem lidem bez výjimky, by muselo zahrnovat naprosto každého, ať věřil nebo bude věřit čemukoli, ať žil nebo bude žít kdykoli. Opravdu se mohou všichni lidé bez vý-

jimky chlubit Bohem skrze Ježíše Krista, že je zachránil od Božího hněvu prolitím své krve? Ověřte si tuto absurdnost na mnoha jiných biblických textech tak, že vzhledem ke kontextu dosadíte za slova nám, nás, jsme, tzn. za znovuzrozené křesťany, všechny lidi bez výjimky.

Bibliční křesťané, bez rozdílu denominace, nejsou universalisté. Jistě se shodnou na tom, že všichni lidé bez výjimky spaseni nejsou a nebudou. Většina lidí se Bohem v Kristu přece nechlubí. Tedy, v souladu s těmito verši (Ř 5,8–11), Kristus za ně nemohl zemřít, nemohl je smířit s Bohem, nemohl je zachránit od Božího hněvu, protože Bůh neprokazuje odvěkou, sijnóskou, spásnou lásku skrze Krista (J 12,15) všem lidem bez výjimky. Prokazuje ji jenom svým, tj. každému, kdo je zaslíbený (ne nutně tělesný) potomek Abrahama, Izáka a Jáкова bez rozdílu etnicity: „Hospodin zaplatí za Jáкова [= zaplatí pouze za jeho zaslíbenou linii], vykoupí ho z rukou silnějšího [= satana]. Přijdou [= Abrahamovo, potažmo Izákovo a Jákovovo zaslíbené potomstvo z Židů a pohanů; Gn 17,5–7; Ž 22,24] a budou plesat na výšině síónské [= v Kristu], budou proudit k Hospodinově dobrotě...“ (Jr 31,11–12a).

K souverší Římanům 5,8-11 se v závěru knihy ještě vrátíme, abychom ukázali, jak je v něm obsažena podstata reformace. Tyto a jim podobné verše, podíváme-li se na ně blíže, rozbouří emoce mnohých upřímných křesťanů. Odložme emoce, prosme Ducha Božího o moudrost a studujme Písmo bez ustání a předsudků.

*Z knihy „Svou slávu nikomu nedám“
(viz zadní strana obálky)*

Jóga a Bible

Daniel Dossman

Původ a podstata jógy – Co je člověk? – Jak se přiblížit k Bohu? – Okultismus a jeho následky – Cesta úplného vysvobození – Život s Bohem

Daniel Dossman, bývalý jogín, ukazuje v tomto souhrnu, že józe, bojovým uměním, zenu a jiným východním filozofiím se nikdo nevěnuje beztrestně. „Jóga a Bible“ je současně svědectví o prožité zkušenosti a jasné varování znalce, který vysvětluje nebezpečí různých forem asijského mysticismu.

Autor se ale především opírá o Bibli, aby čtenářům otevřel cestu, která vede z mentálního otroctví k úplné svobodě. Touto cestou je Ježíš Kristus, který jediný mohl o sobě říci: „Když vás Syn (Boží) osvobodí, budete skutečně svobodní“ (J 8,36).

68 stran, booklet, cena: 80,- Kč.

*www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,
tel.: +420 472 741 623, Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumeč 403 39*

www.reformace.cz

zapasadusi@gmail.com

Korespondenční adresa: **Reformace.cz, Hošťálkova 1c
169 00 Praha 6**

Telefon do redakce: (+420) 222 268 917

Dobrovolné příspěvky posílejte přiloženou složenkou nebo převodem z účtu. Jako variabilní symbol použijte číslo uvedené na adresním štítku.

Číslo účtu: 2600196560 / 2010 (Česká republika)

IBAN (pro platby ze zahraničí):

CZ962010000002600196560

HCJB vysílání v Rádiu 7 (www.radio7.cz)

pondělí 23³⁰–0⁰⁰ (Pořad Psáno jest!)

Poutníkova četba

Svou slávu nikomu nedám

Pavel Steiger

Ve světě, který je naprosto zaplaven synergickým chápáním spasení jakožto spolupráce mezi Bohem a člověkem, může tato kniha, která vyzdvihuje spasení jako výlučný akt Boží svrchované milosti, působit jako outsider, ba dokonce podivín. Tato publikace je však současně i zrcadlem, které ukazuje, nakolik se současné evangelikální křesťanství odklonilo od protestantské reformace 16. století. A protože každý, byť i malý posun zpět k monergickému, tedy reformovanému chápání

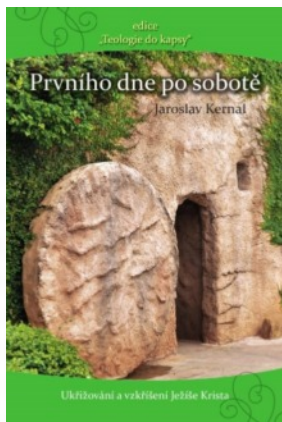
spásy je v současném světě velmi žádoucí, měla by tato kniha být povinnou četbou pro každého křesťana.

408 stran, A5+, váz., 390,- Kč

Prvního dne po sobotě

Jaroslav Kernal

Zaměření celé knihy je výhradně na Krista, všechny ostatní charaktery mají druhotnou roli. Nejen proto, že Kristus má být jádrem každého biblického studia, ale především proto, že je středobodem naší víry a našich životů a o něm se potřebujeme stále učit. Tato kniha průvodním textem pomůže ve studiu příslušné pasáže Písma, v pochopení jejího významu i v nalezení vhodných praktických aplikací. A protože studium bez otázek by bylo jen poloviční, naleznete na konci každé kapitoly také soubor otázek, které Vám pomohou ujistit se, že jste danou pasáž pochopili správně.

178 stran, brož. 190,- Kč

www.PoutnikovaCetba.cz, Poutnik@PoutnikovaCetba.cz,

tel.: +420 472 741 623, Poutníkova četba, Žandov 85, Chlumec 403 39

NEPRODEJNÉ!

ISSN 1804-2880 (Print), ISSN 2336-8330 (Online)